ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 234 (4484) СУБОТА, 6 ГРУДНЯ 2008 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

СТОР. 7

Білий танець армії

Бездумного скорочення не буде

Фото агенства ПРЕС-КІТ.

Сьогодні сповнюється 17 років Збройним Силам нашої незалежної держави. Вік, як за людськими мірками, вже майже дорослий і самостійний. Проте не простий. Наша армія все ще переживає часи становлення, цього разу адаптуючись до нових викликів сьогодення. Отож запрошує на білий танець і державу, і суспільство, бо самотужки стати професійною танцівницею на майданчику світової безпеки їй не вдасться. Потрібен надійний партнер.

Вочевидь найближчим часом НАТО ним не стане. Тому українській армії доведеться переорієнтуватися. За словами міністра оборони Юрія Єханурова, сьогодні Україна будує сучасну армію, яка була б здатна адекватно реагувати на зовнішні та внутрішні виклики.

Головнокомандувач ЗС України Віктор Ющенко зазначив: у реформуванні армії тримаємо курс на її професійність. Але розкритикував популізм, через який загальмувалися реформи. Мовляв, не можна переходити на контрактну армію в стислі терміни, не маючи нормального фінансування. Глава держави назвав бюджет поточного року найгіршим кошторисом української армії за останні 17 років. Збройні Сили давно потребують оснащення новими, сучасними видами озброєння та техніки. На це теж потрібні гроші. Аби це все було, про армію треба дбати щодня, переконаний Президент.

СТОР. 3

ФОТОФАКТ

У столиці, в Будинку культури СБУ, відбувся фестиваль національних страв етносів України «Запрошуємо до столу!».

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

7 ГРУДНЯ — ДЕНЬ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Основа розвитку демократії

У ситуації, коли Бог — високо, а центральна влада — далеко, саме на органах місцевого самоврядування лежить відповідальність за соціально-економічний стан територіальних громад. Тож сьогодні мешканці близько 450 міст та тисяч населених пунктів, які входять до понад 10 тисяч сільських і селищних рад, більше шукають соціального захисту в місцевих, а не в київських кабінетах. Проте органи місцевого самоврядування, зважаючи на фінансові труднощі, не завжди мають змогу розв'язувати місцеві проблеми. І все ж місцеве самоврядування розвивається і зміцнюється. А щоб цей поступ був вагомішим, треба докласти зусиль. **«Голос України» вчергове провів розмову з проблем місцевого самоврядування.**

СТОР. 4—5

НАМ ПИШУТЬ

Якби я був депутатом...

... змінив би закон про вибори. До місцевих рад вибори слід проводити тільки за мажоритарною системою. Так само, до речі, як і до Верховної Ради України.

Микола ТИТЯНЧУК.

Бар Вінницької області.

КОРОТКО

❒ В результаті аварії військового літака Міг-29 у Читинській області загинув пілот.

❒ Музей Джозефа Конрада-Коженьовського відкрито на Житомирщині.

❒ Міністри закордонних справ ГУАМ обговорили питання політичної взаємодії держав—членів організації із забезпечення миру й стабільності в регіоні.

❒ Через дикого кабана на трасі Київ—Чоп перекинулась автоцистерна.

(За повідомленнями Укрінформу).

ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

Переговори тривають

Саме так коротко можна охарактеризувати прожитий тиждень. Народні обранці спершу взяли паузу до четверга, а потім вирішили продовжити консультації.

У проміжку між цими двома подіями з'явилося чимало суперечливої інформації. Так, фракція «Наша Україна —Народна самооборона» прийняла рішення висунути кандидатом на посаду Голови Верховної Ради Івана Плюща. Його кандидатуру підтримав і Президент Віктор Ющенко. Однак у вівторок увечері стало відомо про формування коаліції двома мега-фракціями: Партії регіонів та БЮТ. Озвучив її на телебаченні заступник керівника фракції БЮТ Андрій Портнов. Згодом деякі засоби масової інформації повідомили, що базовими принципами формування нової коаліції стануть зміни до Конституції. За ними Президента мав обирати парламент, його повноваження суттєво урізалися, а прем'єра, навпаки, розширялися. Окрім того, повідомлялося, що обидві політичні сили домовилися Головою Верховної Ради обрати Віктора Януковича, якого згодом, після внесення змін до Основного Закону, мали обрати і главою держави. З'явилися навіть чутки про повернення у велику політику колишнього лідера об'єднаних соціал-демократів Віктора Медведчука, якому, мовляв, у новому складі уряду дістанеться портфель міністра юстиції.

Однак, схоже, цей план дав збій. У четвер прес-служба Партії регіонів повідомила про початок переговорів щодо створення антикризової коаліції з усіма фракціями парламенту. Підкреслювалося: йдеться лише про економічні питання, а ідеологічні регіонали пропонують не зачіпати. На зміну позиції ПР, можливо, вплинули слова Президента, який у четвер заявив, що не допустить виконання домовленостей між БЮТ і Партією регіонів щодо внесення змін до Конституції.

Отож, схоже, наступний тиждень стане вирішальним. Або народні обранці зуміють знайти алгоритм своєї роботи, або Віктор Ющенко видасть новий указ про дочасні парламентські вибори. Хоча Андрій Портнов у тій же телепередачі пообіцяв, що БЮТ знайде можливість для блокування і цього рішення глави держави.

Володимир КОРОЛЮК.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Увага, яка справді потрібна

Народний депутат України Борис Шиянов (фракція БЮТ) зустрівся з керівництвом Менського району, місцевими депутатами. Парламентарій ознайомився з проблемами сіл та райцентру, вислухав побажання щодо їх розв'язання. Б. Шиянов пообіцяв допомогти у вирішенні питань газифікації, будівництва. У селищі Березна народний депутат зустрівся з родинами, які взяли на виховання сиріт. Вони отримали цукерки, фінансову допомогу. Б. Шиянов також відвідав прикутого до ліжка 16-річного Дмитра Кота, котрий потрапив в аварію, і пообіцяв посприяти, щоб його оглянули столичні медики.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

Олександр Лавринович: «Нова коаліція потрібна для формування ефективної влади»

«Я впевнений, що Україна в майбутньому стане членом Європейського Союзу», — заявив Перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр Лавринович в ексклюзивному інтерв'ю Бельгійському радіо RTBF.

Політик дав зрозуміти, що тривалість цього шляху «великою мірою залежить як від внутрішньополітичної ситуації в Україні, так і від ситуації в Європейському Союзі». На думку О. Лавриновича, зрозумілим є той факт, що рішення щодо членства України в цьому альянсі європейських країн міститься як в економічній, так і в політичній площині. При цьому він наголосив на необхідності «поглиблення співпраці і кооперації в економічній площині та інтенсифікації співробітництва у напрямку уніфікації законодавства України і тих правових актів, які функціонують в Європейському Союзі».

Відповідаючи на запитання журналіста, чи можна розцінювати Україну як своєрідний міст між Європейським Союзом та Російською Федерацією, Перший віце-спікер, зокрема, зазначив: «Україна знаходиться між Європейським Союзом і Російською Федерацією, яка також є частиною великої Європи. І для нас дуже важливо, щоб ми знайшли свій шлях у тісній співпраці, як невід'ємна частина європейського простору, що є в добрих стосунках з Російською Федерацією». «Я б хотів, щоб ми розглядали Україну як потенційного члена європейської спільноти, який має відкриті, дружні, партнерські та давні стосунки з Російською Федерацією», — наголосив політик і додав: «Ми б хотіли в даному випадку виступати, можливо, посередниками й учасниками в багатьох проектах, які Європейський Союз планує з Російською Федерацією».

При цьому він висловив сподівання на те, що «Україна братиме участь у розбудові європейської структури економічної співпраці та безпеки, котрі ухвалюватимуться в Брюсселі та Москві».

Торкаючись питання європейської та євроатлантичної інтеграції України, О. Лавринович наголосив на тому, що набуттю Україною членства в будь-яких світових організаціях передуватиме відкритий і відвертий діалог в українському суспільстві з метою його інформування щодо основних завдань міжнародних альянсів. При цьому він зазначив, що відповідно «співпраця України з НАТО має бути взаємовигідною й ефективною». О. Лавринович наголосив на тому, що «на відміну від питання членства України в Європейському Союзі, яке має підтримку переважної більшості населення України і ключових політичних партій, питання членства в НАТО не має підтримки в українському суспільстві, і найбільші політичні партії України не підтримують цього або не мають рішення щодо необхідності членства України в НАТО». З огляду на це, Перший віце-спікер наголосив: «Я впевнений у тому, що до того моменту, доки ми не будемо мати відповідь українського народу, — чи варто бути присутніми в НАТО, державне керівництво України таке рішення ухвалювати не буде».

Коментуючи, на прохання бельгійського журналіста, політичну ситуацію, що склалася останнім часом в Україні, О. Лавринович звернув увагу на «певну відмінність, яка є в тій частині Європи, до якої належить Україна, від тієї частини Європи, де вже століттями панує парламентська демократія». Проте, зауважив він, «процеси, які йдуть в Україні, багато в чому схожі на процеси, що відбуваються в інших європейських країнах». «Ми мали коаліцію в парламенті, яка сформувала уряд. Але менш ніж через рік коаліція розпалася», — нагадав політик і додав: «Зараз у нас є проблема: або формування нової коаліції, або проведення дострокових виборів».

При цьому О. Лавринович пояснив: «Питання дострокових виборів було поставлено Президентом України. Однак світова криза досягла України саме в той час, коли мала відбуватися підготовка до дострокових парламентських виборів». «Ми маємо зараз пріоритетом вирішити проблеми, пов'язані з кризовими явищами. Утім, ми розуміємо, що вони можуть бути розв'язані за наявності ефективної влади. Щоб була ефективна влада, потрібна нова коаліція в парламенті», — зазначив Перший віце-спікер українського парламенту.

Відповідаючи на запитання журналіста Бельгійського радіо, як Україна згадує Помаранчеву революцію, О. Лавринович висловив думку, що річниця Помаранчевої революції «може згадуватися переважно негативними враженнями». На уточнювальне запитання, з чим це пов'язано, український політик пояснив: «У першу чергу це стосується того, що в Україні почав розвиватися правовий нігілізм і пропагуватися нехтування законами з боку чільних посадових осіб державної влади. Суперечки всередині влади стали нормою, що працювало на послаблення української держави в усіх складових її активності. Тому враження про це дійство переважно мають негативний характер».

На прохання представника бельгійських мас-медіа ознайомити його з основними засадами діяльності Партії регіонів політик зазначив: «Партія регіонів має загальнонаціональний характер. На сьогоднішній день вона є найчисленнішою партією в Україні, і за результатами загальнонаціональних виборів має підтримку понад третини населення України в усіх без винятку куточках країни». Щоправда, зізнався політик, більшу підтримку партія має на півдні та сході країни, але останнім часом «на заході України ця підтримка зростає». Отже, «Партія регіонів є загальноукраїнською партією», — сказав О. Лавринович. При цьому він зауважив, що основні засади діяльності цієї політичної сили «полягають у підтримці розвитку основних демократичних інститутів України, створення сприятливих умов для розвитку ринкової економіки, інтеграції української економіки у світову економіку та економіку Європейського Союзу».

Водночас О. Лавринович наголосив: «Ми пропагуємо те, щоб Україна залишалася позаблоковою державою при співпраці з Північноатлантичним альянсом, але ми хочемо жити як країна, яка матиме добросусідські відносини як із країнами, які знаходяться західніше кордонів України, так і з нашим найбільшим сусідом — Російською Федерацією».

Відповідаючи на запитання бельгійського журналіста, яким би словами Перший віце-спікер Верховної Ради представив Україну, О. Лавринович сказав: «Україна — це одна з найбільших країн Європи, яка має величезний потенціал, інтелектуальний і трудовий. Це країна, що має велику історію і протягом віків була впливовою європейською державою. І я сподіваюсь, що вона буде такою в XXI сторіччі».

Прес-служба Першого заступника Голови Верховної Ради України.

Зберегти підприємства столиці

Для захисту киян від наслідків економічної кризи створено громадську ініціативу «Стабільність для Києва». Про це розповів на зустрічі з трудовим колективом Київського мотоциклетного заводу народний депутат від Партії регіонів, глава громадської ініціативи Василь Горбаль.

«Спад промислового виробництва дедалі більше відчувається в столиці, він зачепив практично всі підприємства», — відзначив він.

Народний депутат підкреслив, що в київській промисловості задіяно більше 170 тисяч чоловік. «Щоб захистити їх від наслідків кризи, я виступив ініціатором створення громадської ініціативи, якою ми хочемо об'єднати всіх, незалежно від політичних поглядів, і запропонувати діалог керівникам київських промислових підприємств для мінімізації впливу економічної кризи», — заявив Василь Горбаль.

У першу чергу в результаті такого діалогу, на його думку, мають бути враховані потреби і пропозиції промисловців під час формування бюджетної політики як Києва, так і країни в цілому.

«Я категорично проти штучного банкрутства київських підприємств. Тому зараз нам слід у першу чергу подумати, як зберегти підприємства, що працюють у Києві, і коли не збільшити обсяги виробництва, то хоча б не допустити їх скорочення», — сказав він.

Серед перших кроків, запропонованих Василем Горбалем, — тимчасовий мораторій на підвищення різноманітних тарифів і запровадження додаткових платежів, застосування спрощеного порядку перевірок, а також розробка програми здешевлення кредитів для підприємців на рівні міського бюджету.

Директор мотоциклетного заводу Ігор Куташев висловив упевненість в ефективності дій громадської ініціативи «Стабільність для Києва». На його думку, активні заходи, покликані протистояти кризовим явищам у промисловості, як і привернення уваги місцевої влади до важливості проблеми, уже є вагомим аргументом.

Сергій МЕЛЬНИК.

ПАРТІЙНІ РЯДКИ

Програми НРУ і «Батьківщини» — несумісні

У Львові відбулося спільне засідання Івано-Франківської, Львівської і Тернопільської крайових організацій Народного руху України. Як повідомили в прес-службі керівника Івано-Франківської КО НРУ, народного депутата Романа Ткача, проводи галицьких областей вирішили «не входити в політичний союз з БЮТ, Партією регіонів, КПУ. Ці політичні сили сповідують антиукраїнську не прийнятну для НРУ ідеологію». Також на зібранні постановили «відновити переговорний процес з ідеологічно близькими, національними політичними партіями, активізувати роботу щодо розбудови партії, утвердження її як самодостатньої політичної сили». Про це йдеться у зверненні до всіх рухівських організацій та всіх рухівців країни.

Роман Ткач наголосив, що це позиція не лише трьох голів крайових організацій, а позиція трьох найбільших організацій. «Ми не відкидаємо співпраці з БЮТ, але тільки ситуативної. Я взяв програми НРУ і «Батьківщини» — вони несумісні, — заявив політик. За його словами, можливість самостійного походу на вибори є сьогодні «тим стрижнем, який може об'єднати Рух».

На засіданні прийнято звернення до Міністерства юстиції, в якому представники Народного руху просять дати правову оцінку дотримання норм статуту при проведенні XVIII позачергового з'їзду партії, який відбувся 16 листопада в Києві. Також вирішено провести до кінця року всеукраїнську конференцію і розглянути на ній питання подальшої роботи партії.

Нагадаємо, що частина НРУ на чолі з головою партії Борисом Тарасюком виступає за блокування з БЮТ, тоді як три найбільші партійні організації — Івано-Франківська, Тернопільська і Львівська — підтримують Президента Віктора Ющенка і виступають проти такого союзу.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Процеси, які йдуть в Україні, багато в чому схожі на процеси, що відбуваються в інших європейських країнах

Сьогодні — День Збройних Сил України

Привітання міністра оборони України з нагоди 17-ї річниці Збройних Сил України

**Товариші генерали і адмірали, офіцери, прапорщики та мічмани!
Товариші сержанти та старшини, солдати та матроси! Шановні і славні ветерани війни і військової служби!**

Шостого грудня в нашій державі відзначають День Збройних Сил України. Цього дня український народ шанує всіх оборонців рідної землі. Саме тому це свято є символом нерозривного зв'язку поколінь і спадкоємності військових традицій, святом нинішніх захисників Вітчизни та всіх відважних і незламних воїнів, які у минулі часи здобули немеркнучу славу.

Сьогодні Україна будує сучасну армію, яка була б здатна адекватно реагувати на зовнішні та внутрішні виклики. Це складна і важлива справа, від успіху якої залежить спокій і впевненість нашого суспільства. Однак я впевнений, що всі відповідальні завдання до снаги патріотам та професіоналам, які нині служать в лавах Збройних Сил України.

Це свято єднає всіх: молодих воїнів, досвідчених офіцерів та сивих ветеранів, бо кожен з Вас — на своєму місці, своїми вчинками і своїми діями сприяв і сприяє розвитку Українського Війська, зміцненню обороноздатності нашої держави.

Цього святкового дня хочу запевнити Вас, що за будь-яких умов позитивні зрушення щодо запровадження гідних стандартів несення служби, життя та відпочинку будуть продовжені. Армія була і залишається сферою стабільного розвитку та модернізації.

Бажаю тим, хто служить, високих показників військової виучки та професійного зростання, тим, хто нещодавно звільнився, — вдалої адаптації на «гражданці», ветеранам — здоров'я, бадьорості духу та оптимізму. Хай в усіх Ваших родинах панують добробут, тепло і благополуччя!

**Міністр оборони України
Юрій ЄХАНУРОВ.**

Білий танець армії

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Утім, високопосадовці кажуть про це на кожен день народження армії, але коштовних подарунків іменинниці не дарують. Криза... Дякують за вірну службу, а цього разу ще обіцяють, що бездумному скороченню чисельності ЗС покладено край. Юрій Єхануров обіцяє: у разі виникнення пропозиції скорочення офіцерського складу кожна кандидатура розглядатиметься індивідуально й особисто ним. Утім, призов на строкову службу найближчим часом теж навряд чи скасують. Цієї осені його навіть трохи збільшили відносно минулих планів на новобранців. Це ще одна ознака «самостійного танцю» нашої армії — маємо дбати про національну безпеку.

А ще керівник вітчизняного військового відомства закликає офіцерів відродити корпоративний дух єдності. Він упевнений, що цей дух у поєднанні з патріотизмом і державністю стануть міцним фундаментом відродження цінностей українського офіцерства. А з військової еліти почнеться нове відродження української армії.

День народження Збройних Сил — для військових завжди свято. Сьогодні вони вип'ють по чарочці у колі друзів та рідних, хтось обміє нові нагороди та зірочки на погонах, хтось згадає службу у миротворчих місіях. А ми побажаємо нашим захисникам триматися у цей непростий для всіх час, бо так чи інакше безпека держави та її громадян, усіх нас залежить від професійності людей у погонах.

Ольга ВАУЛІНА.

Догани за перевищення повноважень

Не так часто очільники отримують стягнення. Тож розпорядження Кабінету Міністрів про притягнення до дисциплінарної відповідальності тимчасово виконуючого обов'язки голови Сріблянської райдержадміністрації Владислава Косенка і голови Чернігівської облдержадміністрації Володимира Хоменка є свого роду революційним кроком.

Власне, за що «постраждали» пани керівники? У варіанті з В. Косенком — це перевищення повноважень при призначенні тимчасово виконуючим обов'язки першого заступника голови райдержадміністрації спеціаліста І категорії.

Пан Хоменко отримав догану за порушення актів законодавства в частині погодження тимчасового покладання обов'язків першого заступника голови Сріблянської райдержадміністрації на спеціаліста І категорії цієї адміністрації.

Допитливий читач може зауважити, що тимчасово виконуючим обов'язки голови райдержадміністрації пана Косенка призначив своїм розпорядженням Президент. То в чому ж «перевищення повноважень»?

Головдержслужба провела розслідування і встановила, що розпорядження Президента видане з порушеннями:

«Статті 10 Закону України «Про державну службу», якою визначено основні обов'язки державних службовців;

Закону України «Про місцеві державні адміністрації», зокрема статті 39, якою передбачено, що голови держадміністрацій призначають на посади та звільняють з посад своїх заступників; частини другої статті 10, згідно з якою перший заступник та заступники голови обласної, районної держадміністрацій призначаються на посаду головою відповідної обласної, районної держадміністрації за погодженням з Кабінетом Міністрів України; статті 40, якою визначено, що перші заступники та заступники голови, інші посадові особи місцевих держадміністрацій здійснюють функції і повноваження відповідно до розподілу обов'язків, визначених головами місцевих держадміністрацій, і несуть відповідальність за стан справ у дорученій сфері перед головою місцевої держадміністрації, органами виконавчої влади вищого рівня;

пункту 2 частини другої статті 24 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» щодо погодження Кабінетом Міністрів України кандидатур заступників голів місцевих держадміністрацій, які здійснюють свої повноваження у сферах, що належать до відання Кабінету Міністрів України;

Порядку розгляду питань, пов'язаних з призначенням на посаду та звільненням з посади керівників органів виконавчої влади, урядових органів, торговельно-економічних місій у складі закордонних дипломатичних установ України, державних підприємств та їх об'єднань, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 р. № 850, зокрема абзацу першого пункту 4, згідно з яким перший заступник та заступники голів місцевих держадміністрацій, які здійснюють свої повноваження у сферах, що належать до відання Кабінету Міністрів України, призначаються на посаду та звільняються з посади головами місцевих держадміністрацій за погодженням з Кабінетом Міністрів України; абзацу третього підпункту 6 пункту 8, яким визначено, що пропозиції про погодження призначення на посаду та звільнення з посади стосовно перших заступників та заступників голів райдержадміністрацій вноситься головами районних за погодженням з головами обласних держадміністрацій і Мінрегіонбуду;

абзацу п'ятого пункту 4 Типового регламенту місцевої державної адміністрації, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 11 грудня 1999 р. № 2263, згідно з яким розподіл обов'язків між посадовими особами місцевої держадміністрації проводить її голова з визначенням порядку заміщення голови місцевої держадміністрації, його першого заступника та заступників у разі їх відсутності».

Іншими словами, законодавство України не передбачає тимчасово виконуючих обов'язки (ТВО) як голови та І заступника голови райдержадміністрації.

Тож з призначенням на відповідну посаду ТВО розпорядженням Президента закладається міна уповільненої дії. Адже фактично всі прийняті ТВО рішення є нелегітимними. Вони можуть бути опротестовані в суді. Можна лишень уявити негаразди, які виникнуть за таких обставин, наприклад, в земельному питанні та й багатьох інших «гострих» проблемах.

Прем'єр-міністр намагалася запобігти виникненню подібної ситуації ще у квітні поточного року. Тоді у листі до Президента було зазначено:

«За період діяльності очолюваного мною уряду видано 11 актів Президента України про звільнення з посади голів місцевих держадміністрацій без відповідного подання Кабінету Міністрів.

Згідно з частиною третьою статті 39 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» у разі відсутності голови місцевої держадміністрації його функції та повноваження виконує перший заступник голови, а у разі відсутності останнього — один із заступників голови місцевої держадміністрації. Незважаючи на імперативні вимоги зазначеного закону, за вказаний період видано 29 розпоряджень Президента України про тимчасове покладання виконання обов'язків голів місцевих держадміністрацій».

Особливе занепокоєння викликає той факт:

«Що на порушення частини третьої статті 39 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» обов'язки голови місцевої держадміністрації покладаються на осіб, які не є працівниками держадміністрацій».

Варто звернути увагу, що на ТВО голів райдержадміністрацій призначалися керівники приватних підприємств, райспоживтовариств, деяких агенцій. Тоді у квітні Прем'єр-міністр висловлювала сподівання, що у подальшому практика призначення ТВО буде припинена.

Однак сталося протилежне. За період з 20.12.2007 р. по цей час без погодження з Кабінетом Міністрів тимчасово покладено обов'язки голів місцевих державних адміністрацій на 64 особи.

Якщо до цього додати це й когорту тимчасово виконуючих обов'язки голів облдержадміністрацій, то мимоволі виникає думка, що вибудовується певна владна вертикаль, підпорядкована і повністю залежна від однієї особи.

Мета такого утворення може бути різною. Однак стабільності на владному олімпі та й у суспільстві взагалі це навряд чи додасть.

Новітня історія крізь призму серця

У чому причина наших невдач і негараздів, де шукати вихід із кризи, що склалася в країні, як допомогти українському народові? Відповіді на ці запитання шукає народний депутат, представник фракції БЮТ Віталій Корж у своїх нових книгах «Мій головний привілей» та «Крізь призму фактів».

У своїй публіцистиці автор не нав'язує власної точки зору й не пропонує готових рецептів, а лише розмірковує разом із читачем. Перше видання побачило світ минулого року, друге — вийшло цьогоріч. Однак книги не продовжують, а доповнюють одна одну і є своєрідною хронікою подій, у якій парламентарій подає новітню історію крізь призму свого серця.

«Радію, що маю привілей допомагати людям підніматися з колін, утверджувати гідність Української Нації й діяти в ім'я справедливості». Такими словами розпочинається «Мій головний привілей». Обидва видання Віталію Коржу вдалося зробити надзвичайно фактографічними, практично документальними. Вони відтворюють реальні епізоди подій, у яких автор безпосередньо брав участь. Автор не боїться гострих тем і відвертих чесних висловлювань, він сміливо подає точки зору своїх колег, випадкових знайомих, дописувачів. Водночас не спокушається політичними плітками, а використовує лише перевірені факти. Книги зацікавлять свідомого українського читача, якому не байдужі сьогодення й доля країни.

Священик став сільським головою

У селі Чорнолізцях Тисменицького району сільським головою став місцевий священик Григорій П'ятничук. Односельці надали йому перевагу з-поміж чотирьох інших кандидатів. Позачергові вибори сільських голів відбулися ще в чотирьох селах Прикарпаття. У них «війтами» стали колишній бухгалтер, правоохоронець у відставці, безробітний із вищою духовною освітою та директор школи. Серед обраних сільських голів — одна жінка.

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківська область.

ОФІЦІЙНО

У зв'язку з виключенням із списків вважати недійсними посвідчення помічників-консультантів народного депутата України Коротюка В. І.:

Коріченка Геннадія Анатолійовича (номер посвідчення 328/20),

Вілька Вадима Леонідовича (номер посвідчення 328/23),

Блох Ірини Олександрівни (номер посвідчення 328/26).

Управління кадрів.

Змінити закон про вибори

«Голос України» вчергове провів розмову з проблем місцевого самоврядування

7 ГРУДНЯ — ДЕНЬ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Для участі у «круглих столах» ми запрошували керівництво парламенту, комітетів, області. Слушна пропозиція надійшла від першого заступника голови Київської ОДА Віктора Вакараша, який сказав: ідіть туди, де безпосередньо спілкуються з людьми. Мовляв, треба з'ясувати їхню позицію і думку. Отож до розмови ми запросили Телеш Тамару Сергіївну — голову Кагарлицької райдержадміністрації, Максак Світлану Михайлівну — керуючу справами виконавчого апарату Броварської районної ради, Мельника Володимира Олександровича — міського голову (м. Обухів).

Ред.: Здається, що не з'ясовані до певної міри відносини, які є на рівні району: рада—адміністрація, район—сільська рада, район—місто. Якщо ми чітко уявлятимемо, які нині стосунки в цьому трикутнику, якщо ми чітко бачитимемо перспективи їхніх змін, реорганізації, нам буде легше і простіше працювати на майбутнє.

Телеш: Є проблеми у стосунках районна адміністрація — районна рада, місто—район, обласна рада — обласна адміністрація. І я поясню чому. Прийняті у 2004 році зміни до Конституції одночасно передбачали зміни до організації місцевого самоврядування. Але поки що все рухається за старим законом про місцеве самоврядування, прийнятим 1996 року. Змінилася виборча система: ми обираємо за партійними списками. Тільки на сільському рівні залишилася мажоритарна система. На інших рівнях ради є, по суті, — посередниками в особі політичних партій. Якщо у нас пряме виборче право, то чому ми обирали районних депутатів за списками? Прийшли люди, які просто не розуміють, чому вони в раді й чому вони депутати. Мені здається, вони взагалі не розуміють, що таке місцеве самоврядування. Я знаю на прикладі нашого району, коли в 2006 році відбулися вибори до місцевих рад за партійними списками, то деякі депутати прийшли і запитують: «А які нам гроші платитимуть, як ми працюватимемо?» Думаю, треба конкретно окреслити повноваження рад усіх рівнів. Головна біда — ради і адміністрації виконують практично тотожні функції.

Тамара ТЕЛЕШ.

Ред.: Яким має бути співвідношення сил на районному рівні? Варіант: рада—виконком і без адміністрації?

Телеш: У нас районна рада має апарат з дев'яти осіб. На утримання, на зарплату районної ради — 490 тисяч. В апараті районної адміністрації — 33 особи. Вони отримують 700 тисяч. Відчуваєте співвідношення?

Ред.: Як краще організувати роботу на районному рівні? Яке співвідношення сил? Як уживаються міський голова, районна рада, районна адміністрація? Пані Телеш говорить не зовсім хороші слова про раду. Переконаний, що представник ради так само невдоволений адміністрацією. Хорошого нічого не буде від взаємних звинувачень.

Телеш: Коли у нас приймався закон про місцеві адміністрації — він був найкращий на теренах СНД. Але ніхто не продумав, що адміністративно-територіальний устрій теж треба змінити. У нас було за радянських часів село, селище, місто, селище міського типу, район, район у місті й Автономна Республіка Крим — так воно залишилося. Чому в нас адміністративно-територіальна реформа не запрацювала? Тому що ми не змогли її донести до людей і нормально провести. Як ми можемо говорити про ефективне місцеве самоврядування, коли, наприклад, у нас в районі 30 сільських рад. Із цих 30 є декілька сільських рад, де 51 виборець. І нічого не можна зробити, бо рада сама повинна проголосувати за те, щоб її не було. Такого ніколи не буде. За Конституцією, в одну територіальну громаду можуть декілька сільських рад входити. Але як називається ця адміністративно-територіальна одиниця — ніхто не говорив і не говорить до цього часу. Але на утримання однієї сільської ради, де 150 виборців чи три тисячі, — йдуть однакові гроші. І апарат майже однаковий. Той само бухгалтер, секретар... Хіба наша держава така багата, щоб викидати на утримання такі гроші? Я вважаю, адміністративно-територіальна реформа може допомогти.

Ред.: Йдеться про те, як треба організувати роботу на районному рівні. Це головне. Те, що зараз є, ідеальний варіант? Чи є кращі можливості?

Максак: Це не є кращим варіантом, є й кращі можливості. При районних радах має бути виконком і щоб голова виконкому був виборною посадою. І щоб він обирався як і голова районної ради. Інше питання, що підхід до обрання має змінитися. Необхідні жорсткі кваліфікаційні вимоги до голови районної ради та інших виборних посад.

Ред.: Це мають бути вимоги — вища освіта, економічна чи юридична тощо?

Максак: Звичайно, бо якщо до керівництва прийде прибиральниця чи водій, то ладу не буде в районі. Тому я вважаю за потрібне визначитися з райдержадміністрацією і районною радою, бо вони справді виконують одну роботу. На чолі має стояти одна особа, котра повинна керувати. Якщо буде голова районної ради і буде виконком, то голова виконкому має бути підзвітний і підконтрольний голові районної ради.

Ред.: Можливо поєднати ці дві посади?

Максак: Можливо й поєднати, щоб відповідальність лягала на особу, яка справді керує районом.

Ред.: А яким чином і в якій формі будуть представлені на районному рівні центральні органи влади?

Максак: Можливо, це представник Президента.

Ред.: Чи представник глави держави, чи представник Кабінету Міністрів? Які функції будуть в оцих представництв чи в одного представника?

Максак: Контролюючі, мабуть.

Ред.: Володимире Олександровичу, напевне, вам найважче. Ви очолюєте місто в районі, а там є і голова райради і адміністрації. Ваше бачення організації цієї роботи в районі?

Мельник: Залежно від того, чи дружиш ти з головою адміністрації. Розуміння є — то є робота, ні — нема роботи. Це, думаю, найнебезпечніша ситуація.

Доки система виборів депутатів районної ради не стала пропорційною, ми воювали з адміністрацією і вважали, що адміністрація завжди ущемлює наші права. Сьогодні більше співпраці з адміністрацією, ніж з районною радою. Сьогодні ми боремося з районної радою — це взагалі нонсенс. На передній план виходить фінансова залежність. Місто районного значення напряму не виходить на Міністерство фінансів. Сьогодні Мінфін визначається з районом, потім районна рада диктує, скільки вона залишає відсотків на бюджет міста. Щось змінити в цих відносинах ми не можемо — немає законодавчої бази. Вважаю — після того, як була введена пропорційна система виборів, обласна рада і районна рада — це не орган місцевого самоврядування в тій формі, в якій вони мають бути. Сьогодні в обласній раді представника міста Обухова немає взагалі. А це громада, яка становить 45 відсотків населення в районі.

Ред.: А в районній раді є?

Мельник: Не ми туди делегували, а партії.

Ред.: Може бути таким варіант, що в районній раді є людина, яка взагалі не живе в цьому районі?

Мельник: Так і є. Людина, яка взагалі не пов'язана ні з містом, ні з районом. І вона не представляє інтереси громад.

Ми йшли до адміністративно-територіальної реформи. Знали, що ми цивілізовано прийдемо до якихось відносин. Нині ми поставили питання: Обухів має бути містом обласного значення. Чому? Бо якщо ми і далі будемо так розвиватися, то місто деградує. Тому, що місто в районних лещатах буде не спроможне адміністративно, фінансово виконувати свої функції. Нам дають контрольні цифри, і ми повинні це виконувати. Хоч би яка прийшла цифра, передусім відрахування йде до бюджету району, а потім нам. За великим рахунком, спершу повинні фінансуватися делеговані повноваження. Тому мусимо з іншого кошика брати свої зароблені кошти, перекладати в перший кошик і закривати проблемні питання, які має закривати держава.

Ред.: Як треба організувати роботу на рівні місто—район?

Мельник: Якщо в адміністрації розуміння є, то голова районної ради чомусь вважає, що є керівником для всіх органів місцевого самоврядування: села, селища, міста районного значення. Хоча це зовсім не так. Рада районних депутатів не вища від міської. А це просто колега, який виконує певні функції, які ми йому делегували. Ми підзвітні у виконанні делегованих повноважень. Тут немає заперечень. І сьогодні завдяки співпраці з адміністрацією, насамперед з фінансовим управлінням — усе-таки є якийсь паритет. Як я бачу розвиток цих подій? Якщо місто обласного значення — тоді всі питання знімаються.

Ред.: Обухів — не єдине місто, яке є на території області.

Мельник: Потрібна адміністративно-територіальна реформа. Сьогодні в закон про місцеве самоврядування і в закон про місцеві державні адміністрації вже закладено конфлікт. Там функції переплітаються. Кожен підходить до цього зі своєї точки зору. Тому конфлікт між органами місцевого самоврядування і районними адміністраціями існуватиме постійно.

Максак: У нас Бровари місто обласного підпорядкування, тому в нас такого конфлікту немає.

Світлана МАКСАК.

Мельник: Крім того, районні ради забувають, що в них є визначені повноваження. Є спільна власність громад, комунальне майно. А на районній раді порушується питання про оренду цього майнового комплексу. Рада може елементарно вирішити — депутати проголосували і все. Хоча в законі написано: тільки за погодженням з органами місцевого самоврядування, які безпосередньо є користувачами, і т. д. За таких обставин районна рада не потрібна.

Ред.: Районна рада, як орган, не потрібна?

Мельник: У такому статусі так. Якщо депутати представлятимуть кожну громаду, тоді — це інше питання. А якщо просто від політичних партій, то рада не має представництва громад.

Ред.: Тобто ми виходимо на зміну виборчого закону?

Максак: Звичайно.

Ред.: Коли заклали протиріччя між державними адміністраціями і радами — це було порушення Європейської хартії про місцеве самоврядування. А коли запровадили пропорційні вибори — це викривило Європейську хартію місцевого самоврядування.

Телеш: У Європейській хартії сказано: місцеве самоврядування — це головний чинник демократії в державі. І місцеве самоврядування має розвиватися. Це однозначно. В Україні завжди були чудові традиції місцевого самоврядування: Магдербурзьке право, Козацьке, Конституція Пилипа Орлика. І все це треба розвивати, але закон про вибори настільки вбив клин, що в нас перестало існувати місцеве самоврядування. У нас сільськогосподарський район. Звичайно, як голова адміністрації думаю про що? Про те, щоб район був самодостатній, щоб на все вистачало коштів. На чому грунтується наш бюджет? Тільки на прибутковому податку. Був такий випадок: прийшов великий інвестор і хотів будувати потужні пташники — 50 тисяч тонн м'яса щороку, 500 робочих місць. Звичайно, влада зацікавлена в тому, щоб прийшов великий інвестор. Я переконувала півроку, але більшість ради не проголосувало, бо 21 голос БЮТ, 14 — «Нашої України», 6 — соціалісти, 2 — регіонали, і 2 — УНП. Зрозуміло, що все залежало від фракції БЮТ. І не можна було нічого зробити, інвестор розвернувся і пішов. І таким чином втратили гроші на розвиток.

Ред.: Адміністративно-територіальна реформа. В чому, на ваш погляд, її основні напрями?

Телеш: Маленькі сільські ради не спроможні ні бюджет для себе заробити, нічого. І тому, вважаю, якби були зміни в законодавстві — що сільська рада тоді має свій орган управління, коли населення не менше 500 осіб. Але якщо менше 500 — такого органу міського самоврядування не має бути. А той, який є, його фінансові повноваження, звичайно, мають бути підкріплені державою. Є постанова Кабінету Міністрів, де чітко сказано, що держава має фінансувати делеговані повноваження. Звичайно, треба трохи вирівняти і бюджетні стосунки.

Мельник: Я не вважаю, що сьогодні все треба перекреслити. Але систему територіального устрою слід організовувати трохи по-іншому. Сьогодні місто не обласного значення — це те саме село. Від чого залежать фінанси — від районної ради. Організаційна структура апарату також не від нас залежить.

Тому нинішня система нас не задовольняє. Треба завершити визначення організаційної структури міста, щоб воно мало право формувати бюджет. Сьогодні йдеться про те, щоб до лютого видати на-гора нову концепцію. Суть її в тому, щоб територіальна громада, в тому числі районний центр, формувалася навколо міста, яким є, наприклад, Обухів. Усе-таки формувати більш самостійну громаду. Але і громада має бути самодостатньою.

Перший проект реформи був дещо іншим. Місто з Мінфіном напряму вирішують бюджетні відносини. І ми нічого не втрачали. Коли Роман Безсмертний запропонував це, то хто був незадоволений? Сільські громади. А міста такого значення як Обухів — нічого не втрачали. Вони отримали самостійність. Вони отримали, по суті, статус того ж самого міста обласного значення. Нині йдеться про інше. На території району утворюються 3—4 громади, які будуть самодостатні, в яких буде і доходна база нормальна. Я не бачу в цьому трагедії, але є один чинник: районна рада й адміністрація не потрібні. Районна адміністрація змінить свої функції. Це не буде виконавчий орган, а буде орган, який контролює виконання законів, виконання державної політики в усіх сферах. Може бути такий підхід. Але тут є моральні чинники — не кожна громада захоче об'єднуватися, втрачати свою самобутність, ідентичність, коли буде комусь підпорядковуватися.

Ред.: Між іншим, багатим громадам теж не дуже хочеться об'єднуватися з бідними...

Мельник: Так, це є. Тому треба, щоб громади мали в цій системі гарантії. Наприклад, у двох селах ми провели місцеві вибори — і вибрали орган самоорганізації населення. Тоді треба записувати, якщо громада входить у таку велику громаду, вона повинна обов'язково вибрати в себе орган самоорганізації на чолі з старостою. Він має представляти інтереси громади і бути автоматично членом виконкому або депутатом міської ради від цієї громади і т. д.

Є ще одна проблема. Якщо Обухів стає центром територіальної громади, то чи потрібен Обухівський район? Тоді треба укрупнювати і райони. До цього ми потихеньку прийдемо. Ми ж бачимо, що переписуємо досвід Польщі. Наші сусіди це зробили, я вивчав ситуацію в Кракові. Там достатній фінансовий ресурс для виконання повноваження.

Максак: Думаю, адміністративно-територіальна реформа необхідна, її потрібно проводити. Я підтримую думку, якщо існують маленькі сільські ради, то їх потрібно об'єднувати. Але коли відбувається об'єднання, треба щоб представництво однієї громади й іншої було пропорційним. Щоб одна громада не була на іншому, нижчому рівні. Якщо приєднали раду до іншої, то щоб вона не потерпала від того, що немає представника від їхньої громади в об'єднаній сільській раді. По-перше. А по-друге, якщо і здійснювати адміністративно-територіальну реформу, то я вважаю, що необ-

Коли у нас приймався закон про місцеві адміністрації — він був найкращий на теренах СНД

і провести адмінреформу

хідно надати більше повноважень органам місцевого самоврядування. Якщо пройде адміністративно-територіальна реформа, а повноважень в органах місцевого самоврядування не буде, то це не дасть належного результату.

Ред.: Що головне у делегованих повноваженнях: фінанси, власність чи підпорядкованість?

Максак: Я вважаю, що головне в організації владних повноважень — непідпорядкованість. Людина, яка знає, що вона підпорядкована, підзвітна, працює відповідно до керівних вказівок. Гармонізація владних повноважень — швидше за все фінанси. Що є власністю, скажімо, районної влади, територіальних громад, сіл, селищ? Це буквально якихось 5—6 об'єктів, і більше нічого в районної громади немає. Все справді знаходиться на місцях.

Ред.: Земля...

Максак: Землями в межах населених пунктів, тобто сіл і селищ, розпоряджається все-таки сільська, селищна рада. А за межами — райдержадміністрація.

Ред.: Мине час і розподіл влади: районна рада — районна адміністрація, місто — район, район — село якимось чином утрясеться. Тоді на поверхню вийде питання побудови владної вертикалі. Вона ж повинна існувати?

Максак: Звичайно.

Ред.: У якому вигляді?

Максак: Якщо кожна громада формуватиме свій бюджет, і він потім итиме наверх, а не згори вниз — це й буде гармонізація владних повноважень. Тобто кожна влада формуватиме свій бюджет, вона сама буде знати, скільки їй необхідно коштів на утримання дитячого садочка, школи. Повністю закладатиме кошти, необхідні на утримання всієї інфраструктури. Тому я вважаю, що на першому плані все-таки фінанси сприятимуть гармонізації владних повноважень.

Мельник: Колись мені сказали: ніколи не будь категоричним. Я розумію, що ми хотіли б бути незалежними. Однак підпорядкованість має бути тому, що є державна політика. Але підпорядкованість має бути чітко виписана. Якщо написано: делегуються повноваження органам місцевого самоврядування, отже, під цим має бути чітко, згідно із соціальним стандартами, виділено грошові кошти. Оце буде підпорядкованість.

Далі. Власність. Власність для міст сьогодні має дуже важливе значення. Наприклад, Бориспіль бореться з обласною радою за те, щоб водоканал, який знаходиться в Борисполі і працює лише для цієї громади, передали їм у комунальну власність. Як тут бути? Взагалі логіки ніякої немає. Що таке комунальна власність? Це засоби, будівлі чи споруди, які слугують одній територіальній громаді. Згідно з перехідними положеннями, обласна рада зобов'язана передати їх громаді. Сьогодні подібна ситуація і з БТІ, тепломережами та міськсвітлом. Від цього інше. Давайте реально говорити про відсутність місцевого самоврядування на рівні обласної ради, в даному випадку. Врешті, хто ефективніше буде розпоряджатися власністю — обласна рада, депутати якої не зв'язані з громадою, чи на місці?

Тому я вважаю, що власність має належати тій територіальній громаді, якій надаються послуги. Звичайно, є спільне майно. Але знову ж таки, має бути виписано договір управління спільною комунальною власністю територіальної громади. Де йтиметься про фінансування, порядок передачі в оренду довгострокову чи відчуження... Для міста є низка важливих питань, скажімо, медицина, освіта, дошкільне виховання, культура, спорт. Все це має бути на рівні певних соціальних стандартів. Є ще благоустрій міста, санітарна чистка, капітальний ремонт власності й так далі. Тут же необхідно випрацювати схему розподілу коштів у регіоні.

А зараз хтось пролобіював інтерес, і в якомусь районі області з'явилися нові об'єкти. Візьмімо бюджет і поділимо, умовно, на одну людину. В когось виходить 300 гривень, у іншого — 500 чи 50 гривень. Такої диспропорції не має бути. Взагалі видатки бюджету повинні логічно виходити із соціальних стандартів. По-друге, якщо ти заробляєш більше соціальних стандартів, то 50 відсотків повинно залишатися. Це твої кошти, якими ти маєш право розпоряджатися, а решта йдуть на загальні потреби.

Телеш: Хочу додати на підтвердження слів Володимира Олександровича. Дійсно, будь-які повноваження, не підтверджені фінансово, — це нонсенс. Нам Міністерство фінансів дає кожного року на освіту, на одного учня певну кількість грошей. Два сусідні райони: Кагарлицький і Рокитнянський, але в першому 30 навчальних закладів, в другому — 14. Фінансування освіти однакове. Які навчальні заклади будуть утримуватися краще? Звичайно, там, де 14. Аналогічно фінансується і медицина. Міністерство фінансів саме визнає, що ця формула давно застаріла. Чому ж тоді нічого не робиться? Верховна Рада про це знає, міністерство знає, і ніяких зрушень.

Ред.: Виборність голови територіального утворення, судді. Чи потрібно це?

Телеш: Я вважаю, що саме так і повинно бути, якщо ми говоримо про утворення в майбутньому виконкому при райраді, то голова виконкому чи голова ради, можливо, це буде одна й та сама особа, мають бути виборними.

Ред.: А суддя?

Телеш: Вважаю, що і суддю також треба вибирати, як це було колись, на п'ять років. Тому що пожиттєвий статус судді — це взагалі щось схоже на ранг святих. Немає можливості, щоб суддю звільнити. Це така процедура складна. Тобто, суддя може будь-що робити, над ним нікого немає...

Ред.: Світлано Михайлівно, ваша думка.

Максак: Я повністю згодна з Тамарою Сергіївною, що потрібно обирати. І обирати особистість, а не з числа депутатів. І суддя, і начальник міліції теж повинні бути виборні посади. Тобто, якщо він не виправдав довіри своїх виборців, його можна зняти і вибрати іншого на дану посаду.

Ред.: Володимире Олександровичу?

Мельник: По-перше має відбутися адміністративно-територіальна реформа. Претендент на посаду має бути людиною авторитетною, з відповідною підготовкою. Він повинен бути підзвітним виборцям. Керівник має відчувати постійний контроль від населення.

Ніколи не пішов би при даному законодавстві працювати в адміністрацію. Тому що сьогодні, за великим рахунком, кому повинен служити голова адміністрації?

Ред.: Тому, хто призначив.

Мельник: Голові облдержадміністрації і Президентові. Сьогодні можуть дати команду щось підписати, якщо відмовиться, завтра тебе на посаді вже не буде, буде хтось інший підписувати. Тому виборність буде захистом від тиску згори. З одного боку, місцевий керівник буде підконтрольний громаді, з другого — матиме захист. І не можна буде одним розчерком пера його звільнити.

Ред.: Що стосується інших очільників....

Мельник: Вибори судді? Звучить якось... З другого боку, сьогоднішня система — це ненормально. На Верховній Раді заслухали, Президент указ підписав... Тут вибори я підтримую. Щодо начальника міліції... Я вважаю, що ми повинні поміняти підходи. Сьогодні як призначають начальника міліції — привезли, посадили на посаду, і все. Напевно, начальника міліції все-таки повинен призначати обраний голова територіального об'єднання, але обов'язково за погодженням, скажімо, в Головному управлінні МВС, в області. Повинні бути виписані професійні вимоги. Якщо призначає міліцейське начальство, то обов'язково за погодженням з головою територіальної громади.

Телеш: У законі про місцеві адміністрації те саме записано.

Мельник: Тому я за призначення, але з обов'язковим погодженням.

Зараз в районі не залишилося служб, які підпорядковані главі адміністрації. Про місто взагалі не говоримо. Сьогодні земельний відділ, будконтроль, екологія, санітарна, інші служби підпорядковані на іншому рівні.

Володимир МЕЛЬНИК.

Ред.: Які ж тоді зміни до законів ви вважаєте за необхідне внести, щоб все це запрацювало?

Мельник: З моєї точки зору, якби запрацювали наявні закони —закон про місцеве самоврядування, Хартія місцевого самоврядування...

У законі про місцеве самоврядування записано: громадяни України реалізують своє право на участь у місцевому самоврядуванні за належністю до відповідних територіальних громад.

Максак: Але ж закон про вибори фактично нівелює цю позицію. Тобто, є протиріччя двох законів.

Мельник: Для місцевого самоврядування сьогодні важливе: по-перше, формування бюджету; по-друге, земельні відносини. Гроші й землі — так завжди було. Я до цього спокійно ставлюся тому, що ми в Обухові змогли затвердити межі міста ще в 2006 році. Але є безліч міст, у яких немає межі. Тоді виходить, що це не громада, якщо немає меж міста, стратегічного і генерального плану. Обов'язково треба розділити землі комунальної власності й державної. Конфлікт закладений у перехідних положеннях Земельного кодексу: до того, поки не буде затверджено межі населеного пункту, право розпоряджатися землею належить райдержадміністраціям. Тож голова адміністрації, в межах своїх повноважень, має право підписувати розпорядження про виділення земельної ділянки.

Тому органи місцевого самоврядування виступають за те, щоб обмежити права районної адміністрації в плані розподілу земель, які перебувають за межами населеного пункту. Тобто, існують межі населеного пункту і межі відповідної ради. Наприклад, Обухів. У нас межа міста 2419 гектарів, а межа ради — близько п'яти тисяч гектарів. Сьогодні органи місцевого самоврядування хотіли би бачити чітко виписані зміни, що розподіл землі відбувається лише за погодженням з громадою...

Телеш: Ми повинні повернутися до найнижчої ланки — села. Потрібні зміни в законодавстві стосовно професійних вимог до посади сільського голови. Тому що зараз сільський голова абсолютно нічого не робить. Він чекає, якщо не вистачить грошей, адміністрація додасть на зарплату, і більше нічого. Це перетворило сільські ради на каси з виплати заробітної плати. Це при тому, що в межах населеного пункту землю в оренду здають за суперницькими цінами. Говоримо, перегляньте грошову оцінку землі. Це ж наповненість вашого бюджету. Вони цього не роблять. Чому? Бо на своїй території він голова села, а його знайомі — фермер, голова сільгосппідприємства. Він просто не хоче псувати стосунки. Тож сільський голова має розуміти, що він працює не на стосунки з підприємцями, а перш за все, захищає свою громаду. Щоб вона була самодостатньою і могла щось робити. Ну не може такого бути, щоб сільський голова ходив до мене і просив полагодити дах на дитячому садочку.

Знову ж таки — заробітні плати. Коли ми формували бюджет минулого року, ми їх попереджали — можете собі платити хоч усі доплати, які передбачені законодавством, тільки за однієї умови: якщо ви виконуєте бюджет. Виконуйте і платіть, що хочете. Ніхто не послухав. Деякі сільради до цього часу платять гроші за військово-обліковий стіл. Ці гроші доплачують секретарям, хоча в нас у районі 32 призовники.

Тобто ставлення сільських голів повинно бути нормальне. У них же є повноваження, користуйтеся ними. А вони якось не зовсім хочуть їх нормально виконувати.

Максак: Я хочу доповнити Тамару Сергіївну і Володимира Олександровича. Справді, потрібні кваліфікаційні вимоги до кандидатур, які балотуються на посаду сільського, селищного, міського голови. Тому що люди навіть не знають визначення місцевого самоврядування, не те що вміють керувати територіальними громадами. По-друге, органи місцевого самоврядуванні мають свою структуру і штат затверджувати самі. Вони обмежені. Скажімо, самодостатні сільські, селищні ради повинні мати право вводити посаду юриста. Велика зараз проблема з цим у сільських і селищних радах. Вони приймають рішення, більшість з яких з часом опротестовує прокуратура, бо вони не відповідають чинному закону.

Телеш: Я не можу з вами погодитися. Адміністрація читає всі протоколи. Ми працюємо з сільськими радами.

Максак: Але після того, як рішення ухвалене. Вважаю, що перш ніж виносити проект на розгляд сесії, його має опрацьовувати юрист. Кваліфікована особа, яка могла б дати правову оцінку, чи можна приймати такий правовий акт. Вважаю, потрібно дати можливість самодостатнім громадам затверджувати штати такі, які вони вважають необхідними на даний час.

Окрім того, не знаю, як в інших районах, але в нашому Броварському видача державних актів, розробка технічної документації — це досить складні питання для сільського населення. Якщо державні акти раніше видавалися в сільських радах, то не виникало питань. Зараз за отриманням державного акта громадянам потрібно звертатися до ДЗК (Державний земельний кадастр). Тобто їхати в район. Там черги, і люди похилого віку просто не витримують цих черг. Тому я переконана, що ці повноваження потрібно передати на місця. Можливо, щоб землемір потім їздив в ДЗК і звітував про те, скільки державних актів видано, на які земельні ділянки.

Телеш: Це просто вирішується. Скажімо, по такій-то сільській раді виготовлені державні акти. Будь ласка, на такий-то день домовтеся з сільським головою, ви приїдете й заберете та вручите всім акти.

Максак: Це добре. Але в нас, на жаль, такого немає. Часом 50—60 чоловік приходять і скаржаться, що вони не можуть отримати державні акти на землю. У вас у Кагарлику просто ідеальні стосунки. У нас також ідеальні стосунки з адміністрацією. До речі, Броварський район другий рік поспіль займає перше місце в області...

Телеш: Очевидно, питання в можливостях району?

Максак: І в керівництві також. У нас існувала дуже велика проблема в 2006 році, коли обраний голова районної ради взагалі не знав, що таке місцеве самоврядування і з чим його їдять. Коли роботу району паралізували на три місяці. І завдяки великій праці голови райдержадміністрації районну раду було об'єднано. Депутати порозумілися і знайшли вихід із глухого кута.

Нині ми створили школу муніципального управління. Навчання проводяться щотижня. Ми туди збираємо і депутатів місцевих рад: сільських, селищних і районних. Ми проводимо навчання і з землевпорядниками, бухгалтерами. Депутати наші також навчаються. Раз на місяць їх обов'язково збирають на базі нашої школи муніципального управління. Керує цією школою Слободянюк Леонід Володимирович. Це колишній голова районної ради, який пройшов школу місцевого самоврядування і був головою не одне скликання. Він запрошує кваліфікованих працівників, і навчання дійсно дає свої результати.

Ред.: Щиро вдячні вам за участь у розмові.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

ФОТОФАКТ

Під час урочистого засідання з нагоди Дня місцевого самоврядування кіровоградці вітали не тільки депутатів усіх рівнів. Серед нагороджених — і керівники підприємств, що найбільше дбали про розвиток інфраструктури населених пунктів, а також журналісти.

На знімку: поздоровлення з нагоди нагородження Грамотою Верховної Ради приймає заступник головного редактора Кіровоградської обласної державної телерадіокомпанії, ведуча програми «Народовладдя» Марія Лебідь.

Фото Петра МЕЛЬНИКА.

У Києві відбувся вечір пам'яті з нагоди 108-ї річниці від дня народження видатної художниці Катерини БІЛОКУР

На Волині через відсутність бюджетних коштів опинилася під загрозою зриву вакцинація проти грипу найуразливіших груп населення *(Укрінформ)*

Зникнення долара вивело на вулиці шахраїв

Декілька днів тому придбати долари в пунктах обміну валют було досить складно. Внаслідок цього на столичних вулицях знову з'явилися «міняйли», а також «кидали», що підсовують довірливим киянам фальшиві долари або взагалі їх відбирають. Такі злочини були популярними в 90-ті роки. Однак правоохоронці припускають — минуле повертається через фінансову кризу.

В одну з таких ситуацій нещодавно потрапив киянин Валентин Макарович. На зароблені долари він вирішив придбати холодильник. Купівля в магазині мала відбутися в національній валюті. Тому чоловік звернувся на столичному вокзалі до «міняйл».

— Я хотів поміняти 800 доларів. Звернувся до них, оскільки курс був вигідний, — пояснює Валентин Макарович. — Молодик повідомив мені обмінний курс та професійно в лічені секунди підрахував на калькуляторі суму. Так само швидко полічив гривні, однак у руки мені їх не дав. Невідомо звідки підійшли ще двоє хлопців, видаючи себе за працівників міліції, підхопили мене і понесли. Однак я зумів вирвати в них гроші і втік. Найцікавіше те, що все це відбувалося на очах у людей, яких було на вокзалі як завжди багато. Від своєї покупки відмовився, оскільки ще довго не міг прийти до тями.

Найпоширенішим шахрайством у столиці є підміна банкнот. Олені Миколаївні терміново необхідно було купити 100 доларів. Однак обмінники біля Володимирського ринку були закриті. Тому жінка звернулася до «міняйл».

— Я відрахувала 680 гривень й отримала долари, — каже пані Олена. — Однак за мить помітила, що в руках, замість 100 доларів лише один. Поки я галасувала, чоловік зник в невідомому напрямку.

— Сьогодні у зв'язку із тим, що спостерігається дефіцит долара і курс валют стрибає, знову з'являється велика кількість шахраїв, — розповідає співробітник Департаменту кримінального розшуку Міністерства внутрішніх справ України Микола Рощин. — Є багато скарг на них. Однак буде ще більше. І провокують злодіїв передусім самі люди.

Правоохоронці чекають на сплеск таких злочинів. Тому патрулюють можливі місця появи аферистів: великі торговельні та розважальні заклади, ринки, вокзали. Однак цікаве в цій ситуації те, що всі фокуси валютників міліціонери добре знають і бачать таких одразу, проте згідно із законодавством можуть затримати «міняйла» лише за дрібне хуліганство. Адже парламент прийняв Закон «Про внесення змін до Кримінального та Кримінально-процесуального кодексів України», в якому скасовується відповідальність за порушення правил проведення валютних операцій. Саме тому валютники можуть відбутися штрафом у розмірі 510 гривень. Жодних інших санкцій проти них не передбачено. Тому, щоб уникнути неприємностей і перспективи бути ошуканим, правоохоронці радять тільки одне — не міняти і не купувати долари з рук.

Олександр ПЕКНИЙ.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

У НОМЕР

➤ ПОЛТАВА

Проїзд у тролейбусах подорожчав

Квиток на проїзд у тролейбусах Полтави відтепер коштуватиме 75 копійок. Таке рішення ухвалили члени виконкому через зростання цін на електроенергію, запчастини, мастильні матеріали та підвищення заробітної плати. Нині планова собівартість проїзду становить 96 копійок, але 25 відсотків витрат з метою соціального захисту населення підприємству дотуватиме міський бюджет, що коштуватиме кілька сотень тисяч гривень на місяць. Міський голова Андрій Матковський наголосив: міська влада змушена підвищувати тарифи, але при цьому буде збережено всі пільги, в тім числі на виконання заходів програми «Турбота». Для учнів і студентів продаватимуть пільгові проїзні квитки, вартість відповідно 14 і 21 гривня на місяць. Тепер міркують, як розширити мережу їх реалізації. До цього часу тарифи на перевезення у тролейбусах Полтави були найнижчими в Україні.

Дмитро СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

➤ ЛЬВІВ

Три мішки грошей — це скромна зарплата судді?

Надзвичайна операція проведена працівниками управлінь СБУ у Львівській та Київській областях та Головного управління з розслідувань особливо важливих справ Генеральної прокуратури України. В операції було задіяно більше ста працівників СБУ, четверо слідчих з особливо важливих справ Генпрокуратури, які у семи суддів Львівського апеляційного адміністративного суду провели обшуки за місцями роботи та проживання. У результаті вилучено більше мільйона доларів США та понад 2 мільйона гривень. Три мішки грошей, вилучених у голови Львівського апеляційного адміністративного суду Ігоря Зварича та ще шести суддів під час обшуків, продемонстрували правоохоронці репортерам під час брифінгу в приміщенні УСБУ Львівської області.

За словами керівника Головного управління з розслідування особливо важливих справ ГПУ Володимира Жербицького, ця операція дала змогу викрити тотальну корумпованість системи адміністративного судочинства у Львівській області. Працівники Генпрокуратури та УСБУ у Львівській області переконані, що справи здебільшого вирішувалися не в залі суду, а у ресторанах і саунах. Дійшло до того, що судді робили таблички: за яку справу який хабар отримано. Таких епізодів правоохоронцям вдалося задокументувати чимало.

Через те, що закон про суди надає суддям статус, за яким їх не мають права заарештовувати, на даний момент Ігор Зварич не перебуває під вартою. Він лікується у приватній клініці «Богдан», відмовившись від госпіталізації до державної лікарні у зв'язку із гіпертонічним кризом, що був спричинений обшуком. Так само не заарештовані й інші служителі Феміди, що проходять по справі. Однак, як вважають у Львівському апеляційному адміністративному суді, робити різкі заяви щодо суддів передчасно: треба дочекатися судових рішень. Імовірно, що цю справу розглядатиме Верховний Суд.

Ірина ЄГОРОВА.

Потерпілі від стихії родини отримали нове житло

У селищі Ясінях Рахівського району заступник голови Закарпатської облдержадміністрації Віктор Лукеча вручив ключі від новозбудованих осель родинам Дячуків, Гаврилюків, Михайла Тулайдана та Олени Тулайдан. Будинки з централізованим водопостачанням, індивідуальним опаленням. Із двадцяти шести потерпілих сімей шістьом, за їх побажанням, житло було придбане. Інші теж захотіли мати нові оселі. Шефство над їх будівництвом узяли районні державні адміністрації та міськвиконкоми області. Упродовж останніх двох тижнів здано в експлуатацію дев'ять будинків. В інших ще ведуться упоряджувальні роботи. Але наступного тижня їх обіцяють закінчити, й Новий рік потерпілі зустрінуть у нових хатах.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Закарпатська область.

Найбільше хабарників у селах

У Криму за хабарництво до кримінальної відповідальності частіше інших посадових осіб притягаються голови сільрад, повідомив прокурор автономії Володимир Бойко. Він також зазначив, що з початку року органами прокуратури півострова було завершено 70 кримінальних справ за фактами хабарництва і 58 — з корупції. Суми хабарів коливаються від кількох сотень гривень до 120 тисяч доларів, а середній хабар нині перевищує три тисячі доларів.

Віктор ХОМЕНКО.

ФОТОФАКТ

Рівненських піротехніків відзначили за участь у ліквідації надзвичайної ситуації у селі Новобогданівка: орден «За мужність» III ступеня одержав заступник начальника піротехнічної групи майор служби цивільного захисту Володимир Бунтовський, а начальник групи майор Олег Нікольчук та радіомінер сержант Дмитро Новосад — медалі «За бездоганну службу» III ступеня.

Фото Миколи ПРОКОПЧУКА.

Позичальників захистять від «вибивачів боргів»

Дедалі більше вітчизняних банків фіксують зростання кількості іпотечних та інших кредитів (переважно у валюті) з простроченими платежами. За прогнозами експертів, відсоток проблемних валютних позичок збільшуватиметься пропорційно здешевленню гривні та появі нових безробітних українців.

Щоб повернути видані кредити, банки почали користуватися послугами представників нової професії — «стягувачів боргів» — так званих колекторських фірм. «А ті нерідко порушують законодавство та застосовують у спілкуванні із тими, хто винен кошти, неприпустимі методи, — упевнений засновник однієї з перших у країні юридично-охоронних антиколекторських фірм Федір Олексюк, — І від таких потрібно захищати українців».

За словами захисників прав позичальників, найчастіше «вибивачі боргу», які діють від імені банків, відмовляються надавати відомості про правові відносини з цими установами. А між тим, на кожного клієнта потрібно мати окреме завірене доручення, розказав Федір Олексюк під час нещодавньої прес-конференції.

До того ж колектори морально тиснуть на тих, хто завинив, — по вихідних, пізно увечері чи ще до початку робочого дня обдзвонюють людей та погрожують ледь не притягненням до кримінальної відповідальності. Цікаво, що чимало з тих, хто постраждав від дій таких «вибивачів», винні зовсім незначні суми, інші — й узагалі вчасно платять (але до банку чомусь «не доходять платіжки»), є випадки, коли клієнту через кілька років після погашення позики телефонують і повідомляють про наявність якогось залишкового боргу.

Звичайно, кажуть експерти, є нині й чимало шахраїв, що «під шумок» кризи хочуть не платити кредити, але таким у антиколекторських компаніях не допомагають. Тих же, хто прийшов із реальною проблемою, підтримають фаховими юридичними порадами, роз'яснять права та представлять їхні інтереси у переговорах із банками, навіть можуть допомогти знайти роботу, якщо людина через її втрату не в змозі віддати гроші.

Тож поки фахівці та влада думають, як допомогти позичальникам у скруті (йдеться, приміром, про ініціативу перевести валютні кредити у гривневі), людям вже сьогодні доводиться платити. І якщо не можеш погасити іпотеку, то доведеться «нашкребти» на оплату послуг юристів чи таких от захисників. Нині послуги антиколекторської фірми обійдуться у близько півтисячі гривень.

Анна БОЙКО.

Київ.

Польські «човники» влаштували бунт на кордоні

ПОЧАТОК НА 1-Й СТР.

Саме на ППП Медика—Шегині існує єдиний на українсько-польському кордоні пішохідний пункт пропуску, через який польські «човники» навіть по кілька разів на день переходили до найближчих українських магазинів та гуртівень, щоб повернутися звідти з так званою нормою — блоком цигарок і двома півлітровими пляшками горілки. Звичайно, що у цьому «бізнесі» беруть участь і українці, які повертаються до дому не лише з заробітком, а й з продуктами, які дешевші у Польщі. Це серйозна можливість «утриматись на плаву» для бідного населення: якщо пачка цигарок у наших магазинах коштує в середньому п'ять гривень, то на базарі у Польщі їх можна продати по 10. Цих людей недарма у Польщі назвали «мурашками». Адже, щоб заробити 100—200 злотих (230—460 гривень) на день, дехто з них перетинає кордон по кілька разів на добу, починаючи свій «робочий день» на світанку і закінчуючи з настанням сутінок. Кожний такий похід — це дві—три години у черзі на вхід «до Польщі». За добу пішохідний пункт пропуску Медика—Шегині перетинають шість-вісім тисяч осіб.

Трішки багатші мешканці прикордонних регіонів приїжджають в Україну не лише по алкоголь і тютюн, а й по пальне (таких в народі називають «бензовозами»). Звичайно, що серед перших і других траплялися й такі, які вносили і ввозили більше за норму, але, як наголошують у розмові, «перевищувати норму незначно, щоб не потрапити до «чорного списку». Митники стверджують, що за шість місяців цього року конфіскували понад два мільйони пачок цигарок, при чому значну кількість у «човників».

Проте з введенням нових норм Євросоюзу, «човниковому» бізнесу настав кінець. Поляки, які жили за рахунок прикордонної торгівлі, почали протестувати. Від 50 до 500 осіб щодоби протягом цього тижня пікетували ППП Медика—Шегині з польського боку. Спочатку блокували лише пішохідний пункт пропуску у напрямку України. Згодом почали перекривати також рух автомобілів, пропускаючи лише транспортні засоби, що в'їжджали на територію Польщі. Транспортний потік скеровано на ПП Корчова—Краковець і Кростенко—Старява. А коли черга автомобілів почала зростати, а маніфестанти відмовились розблоковувати дорогу, відбулися сутички з поліцією. З боку протестувальників полетіло каміння, пляшки і навіть автомобільні шини. Поліція застосувала кийки і гладкоствольну зброю (для стрільби гумовими кулями). Результат баталій — троє поранених поліцейських і шість найактивніших пікетників віком від 17 до 20 років опинилися у ізоляторі тимчасового тримання. Водночас польські «човники» заявили про намір продовжувати протест. Вони розраховують, що зможуть добитися від уряду і парламенту вплинути на зміну нововведень.

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

Помер Патріарх Московський і Всія Русі Алексій Другий

Учора вранці у своїй резиденції в Передєлкіно на 80-му році життя помер Патріарх Алексій. Патріарх народився 23 лютого 1929 року в Таллінні (Естонія), а в 1947-му закінчив Санкт-Петербурзьку Духовну семінарію. 18 років тому, 7 червня 1990 року, Алексія на Помісному Соборі Російської Православної Церкви було обрано на Московський Патріарший Престол і він став п'ятнадцятим Предстоятелем РПЦ. Нагадаємо, що Алексій Другий востаннє відвідав Київ у зв'язку зі святкуванням 1020-річчя хрещення Русі. Він закликав «українських розкольників» повернутися в лоно канонічної Православної церкви.

У зв'язку з кончиною патріарха УПЦ КП і Президент України Віктор Ющенко висловили свої співчуття.

Як повідомляється, Священний синод РПЦ сьогодні збереться на екстрене засідання в Москві, адже відповідно до церковних правил про кончину патріарха повинен оголосити саме синод. За статутом, вищою особою церкви після кончини її предстоятеля стає найстарший за рукоположенням з архієреїв. Нині таким ієрархом є митрополит Київський Володимир (Сабодан).

Сольова кімната для шахтарів і дітей

Така кімната з'явилася в Антрацитівському територіальному центрі соціального захисту населення. Для шахтарського регіону, населення якого страждає від різних захворювань дихальної системи, такий проект украй необхідний. Обслуговуватися в цій кімнаті зможуть не тільки гірники, а й діти. Ситуація з дитячою захворюваністю в Антрациті досить складна: більше 200 дітей мають інвалідність, у 40 з них вона пов'язана із захворюваннями органів дихання. На диспансерному обліку маленьких пацієнтів ще більше, тому профілактика хвороб дуже важлива. Стіни кімнати викладені із сольових брикетів, а галогенератор створює в ній мікроклімат, максимально наближений до умов природних сольових шахт. У реалізації даного проекту взяли участь підприємці Антрацита, народні депутати України, просто небайдужі люди.

Алла АНТІПОВА.

Луганська область.

Запрацювала система радіоаційного контролю

У терміналі «В» аеропорту «Бориспіль» відбулася урочиста церемонія відкриття сучасної системи радіаційного контролю. Система складається зі стаціонарного обладнання радіаційного контролю (портальні монітори), комп'ютерного та комунікаційного обладнання, систем захисту й інженерного спорудження на загальну суму близько 2 мільйонів доларів США. Цей захід є результатом двостороннього співробітництва адміністрації Державної прикордонної служби України з Міністерством енергетики США у рамках програми «Друга лінія захисту» щодо запобігання незаконному перевезенню ядерних та інших радіоактивних матеріалів через кордон.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

СВІТ КОРОТКО

УКРАЇНА — ТАДЖИКИСТАН

Президент Таджикистану відвідав харківський «Турбоатом»

Учора Президент Таджикистану Емомалі Рахмон перебував з офіційним візитом у Харкові. **Як повідомив наш кореспондент із Харкова Микола КОСИЙ,** Э. Рахмон разом з міністрами економіки, освіти й енергетики Таджикистану відвідав ВАТ «Турбоатом». Він обговорив з керівництвом підприємства питання співробітництва в галузі гідроенергетики, оглянув цех заводу й музей. Сторони в закритому режимі провели переговори про модернізацію гідротурбінного устаткування Нурекської ГЕС та поновлення постачання гідротурбін до Таджикистану. Після цього було підписано меморандум про плановане постачання шести робочих коліс для Нурекської ГЕС. Підписати контракт планують на початку 2009 року.

Таджицька сторона висловила намір незабаром підписати меморандум з Харківським тракторним заводом про постачання тракторів для потреб сільського господарства країни. Також було ухвалене рішення відкрити в Душанбе філію НТУ «ХПІ» з підготовки фахівців для обслуговування гідроенергетики.

ДАНІЯ

Сигнал «SOS» від сомалійських піратів

Військовий корабель Данії надав допомогу екіпажу судна, яке зазнало аварії в умовах поганої погоди в Аденській затоці і, згодано, належить піратам. Операцію було здійснено після одержання сигналу про лихо. За міжнародними законами, військовий корабель був зобов'язаний прийти на допомогу, навіть незважаючи на підозру про справжнє призначення судна. **За словами представників ВМС Данії,** на судні були виявлені одиниці зброї, подібні до тих, що використовували сомалійські пірати під час захоплення кораблів, які ходять під прапорами світових держав і належать міжнародним організаціям. Після успішно проведеної операції було прийнято рішення про знищення плавзасобу. Всіх осіб, підозрюваних у піратстві, було згодом передано правоохоронним органам Ємену.

Одеський міський голова звернувся до суду

Одеський міський голова Едуард Гурвіц звернувся з позовною заявою до Приморського районного суду. Зробив він це, як повідомляється, в інтересах територіальної громади міста. Як відповідачі виступають ВАТ «Одеська ТЕЦ», ВАТ «Одесагаз» і комунальне підприємство «Теплопостачання міста Одеси». Міський голова просить визнати частково недійсним договір на постачання і транспортування природного газу з підприємствами, що відпускають теплову енергію для потреб населення, бюджетних установ і організацій. Зазначений договір Гурвіц заперечує в частині, якою визначається, що «Одесагаз» має право припинити газопостачання споживачам, у випадку невиконання ними зобов'язань з оплати, планових обсягів (лімітів) газу.

Водночас Гурвіц подав заяву про забезпечення зазначеного позову шляхом заборони ВАТ «Одесагаз» здійснювати які-небудь дії з припинення подачі газу на Одеську ТЕЦ. Якби «Одесагаз» припинив подачу газу для ТЕЦ, то без тепла залишилися б лікарні, школи, вузи, житлові квартири, розташовані в центрі міста, де проживає понад 300 тисяч чоловік. Приморський суд визнав заяву Гурвіца обгрунтованою, а вид забезпечення позову відповідним заявленим вимогам.

У такий спосіб відвернено спробу газопостачальних організацій припинити подачу газу на одеську ТЕЦ.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеська область.

ФОТОФАКТ

Білий дім уже підготувався до святкування Різдвяних канікул, цього року при виборі святкових декорацій намагалися дотримуватися червоно-синьо-білої гами — кольорів американського прапора.

Фото Наталя БУКВИЧ (Укрінформ).

Одні шукають ялинку в Інтернеті, інші — в Тернополі

На сайті Новоград-Волинської міськради з'явилося незвичне оголошення: відділ ЖКГ і комунальної власності просить повідомити, де росте найкраща ялинка для новорічного свята. А от у Житомирі вирішили здивувати мешканців міста по-іншому: цього разу головне новорічне дерево тут уперше буде штучним. Разом із прикрасами воно обійдеться майже в 400 тисяч гривень. З бюджету використають лише чверть цієї суми, решта — гроші спонсорів. Заступник міського голови Ігор Гундич пообіцяв, що освітлення ялинки буде неповторним: трикольорові діоди гірлянди створюватимуть ефект кружляння. Цікаво, що саму штучну хвою виготовляє житомирська фірма «Смерека», а монтаж виконає тернопільське приватне підприємство «Ялинки України».

Олексій КАВУН.

Різдвяний подарунок для нашої діаспори в Америці

В Українському національному музеї, що в Чикаго, відкрилася виставка розпису на шовку молодого прикарпатського художника Олега Чуйка. Митець уперше презентує свої роботи в США. Виставка «Веселковими шляхами» є різдвяним подарунком для української діаспори. Твори нагадають емігрантам про карпатські смереки й водограї, старовинні замки і місця їхнього дитинства.

Персональні виставки Олега Чуйка вже пройшли у Калуші, Івано-Франківську, Збаражі, Чернівцях. Художник брав участь у міжнародних виставках у Росії та Словаччині.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 234 (4484)
СУБОТА, 6 ГРУДНЯ 2008

Генсек ООН Пан Гі Мун закликав ужити рішучих заходів щодо запобігання поширенню холери у Зімбабве *(Укрінформ)*

Двоє жителів Естонії намагалися вивезти з України незадекларовані 180 тисяч євро *(Укрінформ)*

БЮДЖЕТ-2008

Сприятливий прогноз «під ялинку»

Першого дня зими севастопольських чиновників, які зібралися на апаратну нараду в міськдержадміністрації, порадували оптимістичним прогнозом: бюджет-2008 буде виконано. Хоча, як зізнаються фінансисти, є і приводи до песимізму, адже останнім часом на підприємствах зростає сума заборгованості з виплати зарплати і знижується фонд оплати праці. Але інерція, набрана міською скарбницею на початку року, рятує становище.

Покращити фінансове становище значною мірою могли б надходження від земельних торгів. Їх у Севастополі запланували на День Святого Миколая. І навіть оголосили, куди витратять виручені гроші — на оплату енергоносіїв.

Як доповідав на апаратній нараді начальник Головного управління ЖКГ Володимир Хібученко — місто поки що за природний газ не заборгувало: «На початок грудня в нас є навіть попередня оплата в розмірі 1 мільйона 600 тисяч гривень. Отримано ліміти на газ: вісім мільйонів кубометрів на першу декаду грудня».

Микола МАГДИЧ.

Довідка «Голосу України»

Із запланованих 128 мільйонів гривень державних субвенцій Севастополю перерахували 103,5 мільйона гривень. Місто змогло освоїти 89 мільйонів.

Севастополь.

СПОРТ

Турнірна хроніка

Хокей. Відкритий чемпіонат Росії. Вища ліга. Дивізіон «Захід». Здобувши перемогу над головним конкурентом, київський «Сокіл» очолив турнірну таблицю. **«Дмитров» — «Сокіл». 1:3 (0:0, 0:2, 1:1). Шайби:** Луговськой, 60 — Дяченко, 27, Аверкін, 31, 54.

«Кристал» (Саратов) — ВМФ (Санкт-Петербург). 3:5. МХК «Крилья Совєтов» (Москва) — «Бєлгород». 5:2. «Рязань» — «Капітан» (Ступіно). 5:3. «Липецьк» — «Рись» (Подольськ). 2:3 (б). «Титан» (Клин) — «Крилья Совєтов» (Москва). 1:2 (от).

«Сокіл» — 81 очко, «Дмитров» — 78, «Рись» — 72, МХК «Крилья Совєтов» — 64, «Капітан» — 60, «Рязань» — 46, «Липецьк» — 39, «Бєлгород», Кристал» — по 38, «Крилья Совєтов» — 29, ВМФ — 28, «Титан» — 27.

Біатлон. Остерсунд (Швеція). Етап Кубка світу. Жінки. Індивідуальні перегони на 15 кілометрів. Українки виступили досить вдало, дві з них фінішували в першій десятці.

1. Йонссон (Швеція) — 45:05.1 (0 промахів). 2. Вільгельм (Німеччина) — +39.7 (1). 3. Юрьєва (Росія) — +1:10.3 (1). 4. Нойнер (Німеччина) — +1:15.4 (1). 5. **Хвостенко (Україна)** — +1:33.7 (0) ... 9. **Віта Семеренко (Україна)** — +2:40.4 (2).

Футбол. Ньон (Швейцарія). Відбулося жеребкуання першої стадії відбірних турнірів Євро-2010 серед юнацьких та юніорських збірних.

(U-17). Група 6. Змагання відбудеться 17—22 жовтня в Естонії. Франція, Україна (тренер — Олександр Лисенко), Словенія, Естонія.

(U-19). Група 12. (9 — 14 жовтня, Швеція). Україна (тренер — Анатолій Бузник), Чорногорія, Грузія, Швеція.

Водні види. Лозанна (Швейцарія). Сім міст претендують на право проведення 2013 року чемпіонату світу з водних видів спорту. Це — Бєлград, Будапешт, Дубай, Гамбург, Гонконг, Мадрид і Москва. У Лозанні, де знаходиться штаб-квартира Міжнародної федерації плавання (ФІНА), представники кандидатів провели перші презентації своїх заявок. Місто, яке прийме ЧС-2013, визначать 18 липня 2009 року в Римі.

Ми вдячні вам, люди світу!

Катастрофічний землетрус 7 грудня 1988 року потряс давню вірменську землю

За лічені секунди зрівнялися з землею десятки тисяч споруд, залишилися без даху більш як півмільйона людей, перетворилися на купи руїн міста і села. Загинуло понад 25 тисяч осіб. Земля рідна, яка побачила за свою більш ніж чотиритисячолітню історію незліченно нещасть, стала епіцентром милосердя, співчуття і вияву доброї волі людей з усіх кінців світу. У ту тяжку для нашої Батьківщини годину 111 країн простягнули їй руку допомоги, зімкнулися воєдино доброта, милосердя, совість і людинолюбство.

Є один дивовижний вірменський вираз, знайомий і багатьом не вірменам, — «Цавет танем — візьму твій біль на себе». Саме ці слова пригадуються тепер, через двадцять років після страшного лиха, яке обрушилося на наш народ у грудні доленосного для нас 1988 року.

Не стерти з пам'яті сотні й сотні людей, котрі миттєво відгукнулися на нашу біду й опинилися поруч з нами в ті тяжкі дні. Вони приїхали до нас у перші ж години й оперативно включилися у важкі й ризиковані рятувальні роботи. Були вони поруч із нами й потім, допомагаючи нашому народу відбудовувати майже цілком зруйновані Спітак і Гюмрі, а також Степанаван, Ванадзор та інші міста й села.

Серед найперших були наші українські брати й сестри. Вони приїхали, охоплені великим почуттям співчуття і взаємодопомоги, дружби й розуміння. Хто як не вони могли тоді зрозуміти й відчути всю міру болю та страждань, які переживає народ, опинившись у владі стихії. Бо незадовго до цього, лише за два з половиною роки, сталася страшна рукотворна трагедія Чорнобиля.

Справді, немає й не може бути перешкод, кордонів і умовностей для народів, об'єднуваних спільним духом, спільними християнськими началами добра й співчуття. З України в район лиха було направлено потужну сучасну техніку, вертольоти, автокрани, бульдозери, щитові будинки, намети й багато іншого. Для порятунку людей прибули сотні лікарів, інших медичних працівників, доставлено великі партії медикаментів і донорської крові.

І знову ожила земля вірменська. Випрямляються наші зігнуті спини і життєві сили знову стають визначальними. У важкий для нас час ви були поруч з нами, плечем до плеча. В ім'я честі і доброчесності ми зобов'язані сказати вам наше слово, що йде із глибин душі.

Ми вдячні вам, люди світу!

Женя ЦЕРУНЯН,
головний редактор газети «Арагац».

На знімку: руїни Гюмрі; Мати Тереза була серед перших, хто відгукнувся на біль вірменського народу.

Фото з архіву автора.

Реорганізація призведе до тіньової приватизації

Працівники «Укравтогазу» погрожують страйком

Працівники і профспілковий комітет Управління «Укравтогаз» ДК «Укртрансгаз» вважають, що ініційована керівництвом НАК «Нафтогаз України» реорганізація підприємства призведе до тіньової приватизації компанії, й обіцяють протидіяти цьому всіма можливими способами, аж до страйку і звернення до суду. Проти реструктуризації виступив профільний комітет Верховної Ради, в якому вважають, що в результаті створення «дочки» можуть бути втрачені державні активи.

За словами голови об'єднаних профспілкових організацій Управління «Укравтодор» Юрія Гришка, це вже не перша спроба «Нафтогазу» порушити закон. Серед версій, що їх підтверджує внесений до Статуту ДП пункт про те, що компанія може займатися «здійсненням інвестиційної діяльності з залученням інвесторів», виведення таким хитрим чином з-під дії закону «Про трубопровідний транспорт». Саме про таку можливу схему «тіньової приватизації» говорили члени комітету Верховної Ради, котрі направили відповідний запит до правоохоронних органів. На жаль, як у нас заведено, у відповідь депутати одержали чергову відписку.

Уперше пропозиція виділити заправний бізнес «Нафтогазу» в окрему структуру пролунала на нараді уряду п'ятого лютого. Працівників «Укравтогазу» відразу насторожила поспішність і непродуманість, з якими керівники «Нафтогазу» взялися вершити долю підприємства. Створення «Укравтогазу» довелося відкласти — на початку березня член Комітету Верховної Ради з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки Андрій Селіваров звернувся до Генпрокуратури, СБУ, РНБО і ФДМ з вимогою перевірити її законність. На думку депутата, якщо мережа опиниться на балансі окремого підприємства, то її зможуть приватизувати в ході банкрутства. А тепер вона перебуває на балансі «Укртрансгазу», й її банкрутство заборонено законом «Про трубопровідний транспорт».

Навесні колектив «Укравтогазу» вирішив звернутися з відкритим листом до Президента України Віктора Ющенка, в якому просив його вжити заходів для недопущення негативних наслідків реорганізації філії, що керує мережею з 89 автомобільних газонаповнювальних компресорних станцій (АГНКС) із проектним об'ємом реалізації в 682,5 млн. м куб. стисненого газу на рік у дочірнє підприємство НАК «Нафтогаз України». Не минуло й півроку, і керівник НАК Олег Дубина в інтерв'ю газеті «Коммерсантъ — Украина» знову озвучив плани з виділення філії в самостійну компанію. Крім того, Олег Дубина назвав заяви Андрія Селіварова безпідставними: «Створення дочірньої структури не несе в собі тих ризиків, про які кажуть народні депутати».

«Кожен новий глава «Нафтогазу» починає роботу з аналізу діяльності попереднього. А рішення про створення «Укравтогазу» неоднозначне і може стати приводом для кримінального переслідування керівництва НАК», — висловив журналістам свою думку з цього питання член Комітету Верховної Ради з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки Олег Зарубінський.

І «газовики» вирішили шукати захисту у прем'єра, оскільки саме з подачі Юлії Тимошенко парламент свого часу прийняв норму, що забороняє реорганізацію підприємств трубопровідного транспорту, яким і є управління «Укравтогаз», що входить до складу «Укртрансгазу».

Крім загрози банкрутства і тіньової приватизації, профспілку і трудовий колектив підприємства хвилює те, що реструктуризація може серйозно погіршити фінансове становище «Укравтогазу» і відповідно знизити рівень соціальної захищеності її працівників.

Вл. інф.

НАША ДОВІДКА

З однієї тисячі кубометрів проданого газу власник газової заправки отримує майже 500 гривень прибутку. Вартість зведення АГНКС із вітчизняним устаткуванням становить близько 200—300 тисяч доларів, а з імпортним — більш як 500 тисяч доларів.

ОБ'ЄКТИВ

28 листопада. Харків. ДП «Завод ім. В.О. Малишева» здійснило випуск чергової партії танків БМ «Булат».

29 листопада. Хмельницький. Аріне Сукіассян (Тегеран, Іран) під час спектаклю «Фатальна доля леді Макбет» на Міжнародному фестивалі моновистав «Відлуння».

30 листопада. Ужгород. Святкування 140-річчя товариства «Просвіта».

2 грудня. Акція протесту працівників фармацевтичної галузі проти руйнації системи забезпечення лікарськими засобами населення України біля Кабінету Міністрів України.

1 грудня. Президент України Віктор Ющенко, Президент НАН України Борис Патон під час урочистостей з нагоди 90-річчя з дня створення Національної академії наук України.

3 грудня. У столичному Українському домі відкрито Всеукраїнську виставку, присвячену Міжнародному дню інвалідів, на якій представлено вироби, художні твори мистецтва, виготовлені людьми з особливими потребами, продукцію протезно-ортопедичних підприємств тощо.

4 грудня. У столичній ДМШ №3 ім. В. Косенка відбувся міський конкурс серед учнів початкових спеціалізованих мистецьких навчальних закладів «Мистецтво рухливості пальців» (секція домри).

Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Сергія КОВАЛЬЧУКА, Миколи ЛАЗАРЕНКА, Андрія НЕСТЕРЕНКА та Укрінформу

Міністр МНС України Володимир ШАНДРА у Криму побував на Тузлі й узяв участь у пошуково–рятувальних навчаннях *(Укрінформ)*

Києву скоротили постачання природного газу *(Укрінформ)*

ПАМ'ЯТЬ 33-ГО

Такі злочини терміну давності не мають

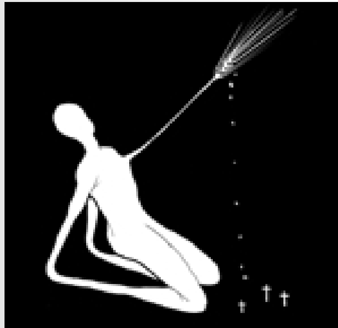

Непокараний злочин — двічі злочин, сказав один мудрий чоловік. Тому для встановлення справедливості замало самого засудження голодомору на рівні політичних заяв: без судового процесу над організаторами і виконавцями «голодних» вироків усі запевнення про вшанування пам'яті кожної жертви жорстокого режиму залишаться гучними, але порожніми фразами.

В. о. глави Служби безпеки Валентин Наливайченко переконаний, що судова перспектива для конкретних осіб, причетних до геноциду, не така вже й примарна річ, як про це кажуть скептики: «Усі обвинувачення або спроби сказати, що нам, українцям, неможливо це здійснити, оскільки минув термін, — це неправда». Керівник СБУ нагадує, що Україна є стороною Конвенції 1948 року про запобігання злочинам геноциду і покарання за них, отож, відповідно до цього документа, такі злочини терміну давності не мають. Приєднавшись до цієї Конвенції, наша держава імплементувала таку норму в національне законодавство: на цій підставі й треба провести судовий процес.

Суд загальної юрисдикції через відповідну статтю Кримінального кодексу цілком може розглядати такі питання, вважає Валентин Наливайченко. Звичайно, спочатку Генпрокуратура за матеріалами, розсекреченими СБУ, і на підставі свідчень потерпілих порушить та розслідує відповідну кримінальну справу. І не в туманному майбутньому, а вже нині. Принаймні зараз, запевнив пан Наливайченко, почалося узгодження юридичних моментів із Генпрокуратурою. Як тільки воно завершиться, припускає він, Генпрокуратурі нічого не заважатиме порушити кримінальну справу. У таких випадках (у міжнародному праві є два прецеденти) призначається спеціальний державний прокурор, і «вже не має значення, в якому суді розглядатиметься справа, головне, щоб це був український суд», — пояснив в. о. глави СБУ.

Звичайно, така перспектива спричинить шалену лють тих, хто, відкидаючи факт голодомору під ноги брехні, топчеться на кістках його жертв. Одна справа — викидати в атмосферу бризки слини, інша — бачити судовий вердикт, побудований на чітких доказах свідомого нищення мільйонів. Той самий мудрець, між іншим, стверджував: хто ні в чому не винен, правди не боїться...

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Світовий ідеал гуманізму

60 років тому прийнято один із найважливіших світових документів – Загальна декларація прав людини.

Як готувалася і приймалася Загальна декларація

Уявімо собі осінь 1945 року... Нещодавно перемогою держав — союзників у антифашистській коаліції закінчилася Друга світова війна. У Нюрнберзі розпочинається суд над головними німецькими воєнними злочинцями, що його проводить Міжнародний військовий трибунал, створений угодою чотирьох держав-переможниць — Союзу Радянських Соціалістичних Республік, Великої Британії, Франції та Сполучених Штатів Америки.

Підсудні, захищаючись від звинувачень, вдавалися, зокрема, і до таких аргументів: як громадяни німецької держави вони виконували її закони, накази її керівництва, а отже, діяли правомірно (з огляду на те, що право — це державні обов'язкові приписи). Що ж до інкримінованих їм злочинів «проти миру» і «проти людяності», то на час вчинення таких дій взагалі не існувало міжнародно визнаного юридичного документа, в якому були визначені поняття та ознаки названих деліктів. Однак обвинувачі (одним із них — від Радянського Союзу — був тодішній прокурор Української РСР Р. А. Руденко) спростовували ці твердження, ставши на позицію «природного» праворозуміння. Вони доводили, що хоча підсудні справді не порушували юридичних актів своєї держави, проте самі ці акти були — з огляду на таке праворозуміння — антиправовими, неправомірними, оскільки суперечили основоположним правам і свободам людини, народів, зрештою, усього людства — насамперед правам на життя, мир, свободу.

> Не забезпечена розгалуженою, досить дієвою нормативно–інституційною системою, Загальна декларація вчиняла б, у кращому випадку, лише морально–політичний вплив на соціальну практику, на здійснення державної влади у країнах світу, насамперед у державах—членах ООН.

У жовтні 1946 року трибунал постановив щодо керівників нацистського рейху обвинувальні вироки, спираючись на ст.6 Статуту цього органу. У ній же інтерпретація зазначених злочинів базувалася на концепції невід'ємних прав людини і людства. І вже тоді з беззаперечною очевидністю постала нагальна потреба закріпити принципи і нормативні положення, що випливають із цієї концепції, у спеціальному міжнародному документі, схваленому світовим співтовариством в особі ООН.

На міжнародно-офіційному рівні таке завдання було поставлено на початку 1946 року Економічною і соціальною Радою ООН як першочергове перед одним з її постійних функціональних підрозділів — Комісією з прав людини.

Для підготовки проекту цього акта (як спочатку формулювалося, — «Міжнародного білля про права людини») комісія утворила редакційний комітет із дев'яти своїх членів — представників усіх континентів планети. Його очолила Елеонора Рузвельт. Її заступником став відомий французький юрист, знаний фахівець з міжнародного та конституційного права, учасник антифашистського Руху опору у Франції Рене Кассен (Rene Kassin). Саме йому й довелося стати провідним співавтором основного варіанта проекту Всезагальної декларації. Після численних дискусій проект у червні 1948 року було представлено на розгляд 3-ї сесії Генеральної асамблеї ООН.

Ця сесія протягом майже 100 засідань ретельно обговорювала поряд з іншими питаннями проект Всезагальної декларації. Нарешті, 10 грудня 1948 року делегації 48 (із 56) держав—членів ООН проголосували за резолюцію, якою цей акт було схвалено в цілому (інші державні делегації при голосуванні утрималися).

Нормативно-інституційна система ООН, спрямована на здійснення Загальної декларації прав людини

Прийняття Декларації започаткувало формування нової, так би мовити, «праволюдинної» галузі міжнародного права. Специфіка останньої (у порівнянні з іншими галузями міжнародного публічного права) полягає у тому, що її норми не тільки встановлюють обов'язки держав, а й відображають основоположні права та свободи, які належать фізичним особам і можуть захищатися останніми за посередництвом певних міжнародно-правових засобів.

Система міжнародного заохочення й забезпечення прав людини, закріплених у Всезагальній декларації, яка поступово запроваджувалась ООН, зазвичай охоплює такі елементи:

1) назва і нормативне формулювання змісту основоположного права людини (або виду, групи таких прав), закріпленого у певній статті (чи статтях) Всезагальної декларації;

2) окрему, «спеціалізовану» декларацію ООН, присвячену лише цьому праву людини (або виду, групі її прав), — особливо тоді, коли «первинне» нормативне положення Всезагальної декларації викладено надто абстрактно, а тому, задля забезпечення його регулятивного ефекту, потребує деталізації та конкретизації;

3) засновану на такій «спеціалізованій» декларації міжнародну конвенцію щодо здійснення відповідного права (або групи прав), яка має бути юридично обов'язковою для тих держав, котрі її ратифікували;

4) спеціальний орган ООН (зазвичай комітет), утворений, згідно з відповідною конвенцією або ж факультативним протоколом до неї, для спостереження і контролю за її виконанням тими державами, котрі визнали для себе її обов'язковість.

Наприклад, зі ст. 5 Загальної декларації, де закріплено право людини не бути підданою тортурам або жорстокому, нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню, «виросли» відповідні спеціальна декларація (1975 р.), конвенція (1984 р.) та комітет (1987 р.).

> Тільки Загальна декларація — як документ всесвітнього рівня — поклала початок планетарному визнанню основоположних прав і свобод людини.

На сьогодні існують дев'ять відповідних комітетів для контролю виконання державами-членами ООН її основних правозахисних конвенцій, сукупність яких можна вважати нині складниками Міжнародного білля про права людини.

Як свідчить тривала практика ООН, комплексне використання «пакета» усіх зазначених засобів у багатьох випадках дозволяє їй, так чи інакше, сприяти дотриманню у різних державах прав людини, зафіксованих у Всезагальній декларації.

Універсальність основоположних прав людини

Однією з визначальних засад зазначеної сфери міжнародного права, передумовою її дієвості є ідея універсальності («вселюдськості») основоположних прав людини. Ця ідея, відображена (на пропозицію Р. Кассена) у самій назві цього документа, згодом — у найбільш чіткій, завершеній формі — була сприйнята й оприлюднена проведеною під егідою ООН у 1993 році Всесвітньою конференцією з прав людини у «Віденській Декларації та Програмі дій». Там було проголошено, зокрема, що «усі права людини є універсальними, неподільними, взаємозалежними та взаємопов'язаними» і що, хоча слід враховувати національну і регіональну специфіку та різноманітні історичні, культурні й релігійні особливості, проте обов'язок держав —незалежно від економічних, політичних і культурних систем — заохочувати й захищати усі права людини та основоположні свободи.

Проте слід констатувати, що ефективне функціонування нормативно-інституційної системи, призначеної сприяти втіленню Всезагальної декларації у практику, не є процесом, так би мовити, безпроблемним, завжди результативним. Сама ООН (здебільшого в особі її спеціалізованих органів, особливо колишньої Комісії з прав людини), відзначаючи у низці документів, з одного боку, прогрес в утвердженні й захисті прав людини, досягнутий у багатьох країнах після прийняття Всезагальної декларації, водночас, з іншого — не вважає стан справ у цій сфері суспільного життя задовільним. Ця комісія час від часу піддавала «адресній» критиці ситуацію з дотриманням прав людини у деяких країнах, виявляла перешкоди, що заважають її поліпшенню, та виробляла відповідні рекомендації (не всі з яких, на жаль, виконувались державами-адресатами).

Серед проблем і недоліків у функціонуванні правозахисного механізму ООН, які відчутно накопичуються останнім часом, відзначають, зокрема, такі: несвоєчасне представлення (а іноді й взагалі непредставлення) в ООН деякими її державами-членами періодичних доповідей про виконання ними зобов'язань згідно з ратифікованими Конвенціями ООН та факультативними протоколами до них; надто тривалий (до трьох років) час розгляду цих доповідей відповідними комітетами ООН як наслідок значного збільшення навантаження на них через зростання кількості держав, які ратифікували праволюдинні конвенції ООН; відсутність звітності (інформації) держав про виконання висновків і рекомендацій комітетів; неоприлюднення усіх таких документів у відповідних державах; дублювання в роботі конвенційних органів ООН; розбіжності в інтерпретації ними окремих положень актів ООН з прав людини. З огляду на це деякі фахівці схиляються навіть до таких радикальних висновків, що система договірних органів ООН в її сучасній формі вичерпала свій потенціал і, якщо не буде істотно реформована, може дійти до колапсу...

> Не буде перебільшенням стверджувати, що зафіксовані у Загальній декларації права і свободи людини порушуються, так чи інакше, всюди і постійно.

Ось чому 60-річний ювілей Загальної декларації має відзначатись не тільки, так би мовити, звучанням фанфар на її честь, але й розробленням та реалізацією пропозицій з оптимізації традиційних правозахисних механізмів ООН.

Петро РАБІНОВИЧ,
член-кореспондент АПрН України, заслужений діяч науки і техніки України, професор Львівського національного університету імені Івана Франка.

МОВОЮ ЦИФР

Станом на вересень 2008 року зі 192 держав, які нині є членами ООН, визнали для себе обов'язковими: Міжнародний пакт про громадянські і політичні права — 162 держави, Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права — 159, Міжнародну конвенцію про ліквідацію всіх форм расової дискримінації — 173, Конвенцію про ліквідацію всіх форм дискримінації жінок — 185, Конвенцію про заборону катувань та інших нелюдських чи таких, що принижують гідність, видів поводження чи покарання — 145, Конвенцію про права дитини — всі 192 держави.

Декларація кодифікувала надії пригноблених, передаючи сутність їхніх вимог переконливою мовою

Свистопляска навколо... сміття

КОНФЛІКТ

Перший понеділковий дзвінок до редакції фактично поклав початок черговому напруженому робочому тижню редакційного колективу «Голосу України». Невідомий сумський абонент, малюючи неймовірні страшилки, повідомив одному з редакційних керівників про сміттєвий апокаліпсис, який смертельною небезпекою навис над містом, загрожуючи перетворити його на хімічний Чорнобиль. Усю провину і відповідальність за сміттєву вакханалію анонім безапеляційно поклав конкретно на генерального директора ТОВ «Сумикомунтранс» Володимира Черткова, з вини якого сміття не вивозили впродовж трьох днів. «Це саме той, — пустив шпильку анонім, — який ще 30 грудня 2005 року на сторінках вашої газети пообіцяв сумчанам, що в місті знову будуть квітнути троянди».

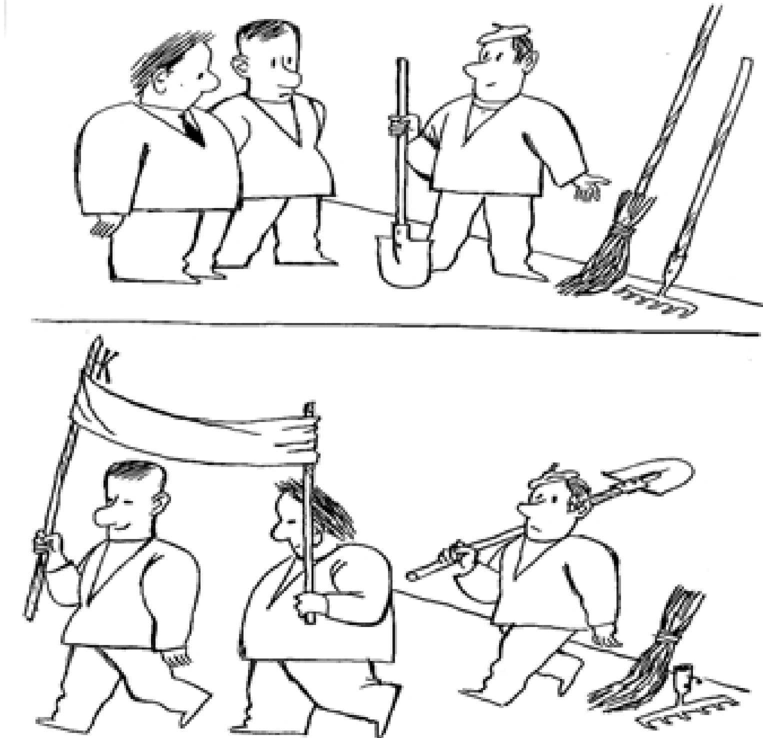

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Ніде правди діти: вже в суботу різноманітних відходів на контейнерних майданчиках обласного центру назбиралося вище даху, а за два наступні дні — неділю і першу половину понеділка — кожен із них перетворився на справжній рукотворний Еверест, від якого три дні по всіх Сумах несло немов з асенізаторської бочки. Правду казав «анонім-правдолюб» і про бажання Володимира Черткова, оприлюднене в матеріалі трирічної давності, перетворити рідне місто на квітучий сад. Збрехав, як на мене, лише в одному, коли намагався навісити всіх собак за сміттєвий бум на керівника «Сумикомунтрансу». Як з'ясувалося згодом, анонімний дзвінок був звичайнісінькою підставою, щоб, коли кореспонденту «Голосу України» приспічить провести власне розслідування причин трансформації трьохсоттисячного міста у громадську вбиральню, вивести з-під удару справжніх «творців» сумського сміттєвого дива.

У той час, коли «доброзичливець» ще тільки інтригував редакційне начальство про «лиходійські дії» Черткова, ваш покірний слуга вже майже з'ясував, у кого і звідки «ростуть ноги».

Ось що нам розповів генеральний директор «Сумикомунтрансу», якому невідомі «доброзичливці» заздалегідь свідомо відвели роль «стрілочника».

Про можливий розвиток подій Володимира Черткова повідомили ввечері у п'ятницю. Той не повірив. А даремно. Наступного ранку, наглухо закрилися на декілька замків ворота на міському полігоні (за 20 кілометрів від Сум) для складування твердих побутових та негабаритних відходів перед двома десятками двадцятитонних сміттєвозів, які прибули з вантажем першим рейсом (упродовж дня кожен автомобіль здійснює щонайменше по три такі рейси. — **Авт.**). Кількагодинні вмовляння водіїв вивантажити хоча б перший рейс результатів не дали. На спроби закликати до совісті, мовляв, засмічене місто задихнеться у смороді, охоронці полігона повторювали, мов папуги: «У нас розпорядження керівництва, яке за будь-яких умов категорично заборонило приймати сміття». Чому? Відповідь на це запитання подаємо розгорнуту.

Довідавшись про це, Володимир Чертков забив тривогу, однак усі, хто міг якось вирішити питання із сміттям того суботнього дня чомусь виявилися у зоні «недосяжності» мобільного зв'язку. Довелося двадцяти КАМАЗам, вщерть заповненим відходами життєдіяльності міста, везти свій вантаж на базу «Сумикомунтрансу». Там, «заякорених» з суботи, я їх і побачив уранці в понеділок. Уся територія бази по самісінькі щиколотки була залита рідиною (як-не-як дві доби витікала зі сміттєвозів. — **Авт.**), сморід від якої забивав подих в радіусі кілометра.

— Якби у Кримінальному кодексі України була відповідна стаття, то, переконаний, ініційовані сумськими можновладцями дії кваліфікувалися б як «неприховане владне рейдерство», — гнівно каже Володимир Чертков. — На межу сміттєвого колапсу міська влада поставила місто під пристойним приводом «соціально-економічного захисту сумчан». Однак це «привід» від лукавого. На моє переконання, акція підпорядкована одній меті: за всяку ціну витіснити нашу фірму з ринку надання послуг населенню з вивезення відходів. Інакше як пояснити останню спробу міськвиконкому силоміць нав'язати рішення про підвищення нам вартості послуг із захоронення твердих побутових відходів на полігоні, вдуматеся тільки, майже в 4,5 (!) разу — з 1,96 до 8,22 гривні за один кубометр.

Оскільки, переконаний Володимир Чертков, кабальний договір було складено з порушенням статті 31 Закону «Про житлово-комунальні послуги» та постанови Кабміну за №1010 «Про затвердження порядку формування тарифів на послуги з вивезення побутових відходів», що, як вважає мій співрозмовник, підтверджує його правоту стосовно справжніх задумів міського очільника, товариство відмовилося від його умов.

— Невдовзі після нашої відмови міський голова з найближчим своїм оточенням, напевно, й вирішив показати громаді, хто в місті справжній хазяїн, — продовжує розповідь Володимир Миколайович. — Напередодні вихідних терміново скликав «раду старійшин» у складі заступника міського голови Анатолія Бондара, начальника міського управління ЖКГ Валентина Костюка і керівника «Сумижилкомсервісу» Дмитра Сіденка (прізвище «довірених» пана Мінаєва за чотири дні оприлюднив на засіданні депутатської комісії депутат міськради Володимир Руденко, який був на «епохальній» нараді серед запрошених. — **Авт.**). «Старійшини», як ви вже здогадалися, одноголосно підтримали розпорядження патрона про тимчасове закриття полігона й тим самим перетворили місто на величезний розсадник інфекції. Врятувала від неї лише низька температура повітря.

До речі, міський голова також підтвердив наступного дня слова депутата на сесії міськради, що саме він віддав розпорядження про закриття полігона.

Зрештою, це не єдина проблема. Володимир Чертков вважає, що він уже давно став чи то більмом на оці, чи то кісткою в горлі. «Приливи ніжності» до власної персони з боку можновладців, каже, він відчув після публікації в «Голосі України» статті «Щоб у місті знову заквітли троянди». Тоді до матеріалізації заповітної мрії Черткову залишався один крок: змонтувати в Сумах лінію для сортування твердих відходів та побудувати сучасний завод із переробки відходів і виготовлення з них біопалива. Інвестором проекту вартістю 7,5 мільйона доларів, виступила всесвітньо відома англійська фірма, яка ладна була профінансувати будівництво «під ключ» під чесне слово — гарантію міської влади всього-на-всього про завезення всіх відходів на переробку.

ПРЯМА МОВА

— Однак замість підтримати проект голова пообіцяв негайно виникнути в його суть. Уже майже три роки виникає і ніяк не виникне, — кепкує Володимир Чертков.

Так і не справдилася досі заповітна надія Черткова та сотень тисяч сумчан про троянди й життя в екологічно чистому і впорядкованому місті.

Водночас, зазначає Чертков, він відчуває постійні спроби вставити палиці в колеса «Сумикомунтрансу». Так, приміром, невдовзі після надання Чертковим міському голові вищезгаданого інвестиційного проекту в місті було оголошено конкурс з «демонополізації» «Сумикомунтрансу». Виграло його якесь ПП «Світ». Сім місяців новоспечений конкурент з усіх боків намагався підступитися до виконання своїх обов'язків, але так і не зміг. Лише після цього Чертков отримав дозвіл закуповувати нові сміттєвози та європейські контейнери для окремого збирання відходів. Він не став відкладати справи в довгий ящик. Аж у Дніпропетровську віднайшов інвестора, який, тепер уже під чесне слово Черткова, виділив понад 6 мільйонів гривень, необхідних для закупівлі 13 одиниць сучасної техніки й майже 1000 євроконтейнерів. Та коли новий проект перебував у стадії завершення, з'явилися конкуренти з далекої Італії з трьома «підтоптаними» сміттєвозами періоду 70-х років, тоді як у «Сумикомунтрансі» їх в наявності понад 30. Але ми вже давно знаємо: «який віз, такий і привіз». Італійські «сміттєві» синьйори протрималися в Сумах зі своїми трьома «мустангами» цілих півтора місяця, після чого, сказавши на прощання «аривідерчі» (подейкують, що вони чогось не поділили з роботодавцем. — **Авт.**), з усіх сил чкурнули на Адріатику. В дорозі з ними стався нечуваний конфуз: через поломку два «доблесні» сміттєвози було відправлено на автомобільне звалище безпосередньо на території України.

За таких обставин, щоб більше не потрапляти в халепу та не бути загальним посміховиськом, мудрі люди завжди роблять відповідні висновки. Не хочеться повторення ситуації, коли після тимчасового закриття міського полігона відходів колектив «Сумикомунтрансу» більше тижня цілодобово вичищав обласний центр від сміття. Можливо, хоч заява керівника «Сумикомунтрансу» до міської прокуратури про порушення кримінальної справи стосовно авторів «сміттєвої» вакханалії за перевищення влади відіб'є в останніх бажання чинити беззаконня...

Владислав ЖМУРКОВ.

Суми.

P. S. На щастя, депутатський корпус виявився мудрішим. На черговій сесії міськради депутати ухвалили рішення, яким зобов'язали виконавчу владу сплачувати різницю в тарифах за складування твердих відходів з міського бюджету. Про подальший розвиток подій навколо «сміттєвої ситуації» газета постійно інформуватиме своїх читачів.

РЕГІОНИ

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

Спочатку запитай — потім стань підприємцем

За таким принципом працюватиме новий інформаційно-консультативний центр при дозвільному центрі департаменту економіки Хмельницької міськради. Впровадження його стало результатом перемоги в пілотному проекті «Сприяння активній участі громадян у протидії корупції в Україні» за підтримки американських партнерів. Реалізує програму громадська асоціація «Поділля Перший». Тепер у центрі діятиме єдина загальнодоступна електронна система діючих нормативно-правових актів та реєстр обліку дозвільних справ. Дозвільний центр значно заощадить час та кошти підприємців-початківців, бо практично унеможливлює потребу безпосередньо спілкуватися з працівниками всіляких дозвільних установ. Усю необхідну інформацію можна швидко отримати з комп'ютерної системи.

Ірина КОЗАК.

ВОЛИНСЬКА ОБЛАСТЬ

З двору по нитці, селам — газ

Природний газ цими днями прийшов у два віддалені села Горохівського району — Жабче і Колодеже. Щоб це сталося, довелося прокласти 30 кілометрів підвідних газопроводів. Роботи на 90 відсотків профінансували самі селяни. Для цього кожній сім'ї довелося виділити в середньому по шість тисяч гривень. Найпотужніший на Волині сільськогосподарський Горохівський район посідає одне з перших місць в області за рівнем газифікації. Сьогодні цей зручний вид палива тут отримують у 84 із 94 сіл.

Микола ЯКИМЕНКО.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОБЛАСТЬ

Медицина осідлала «Газелі»

Лікувальні заклади Прикарпаття отримали 20 нових автомобілів «швидкої допомоги». Усі «Газелі» закупили за кошти спонсорів, а це понад два мільйони гривень. До того ж цьогоріч уперше за останній час галузь була стовідсотково профінансована, й жодна копійка не перекидалася для інших потреб. Така практика буде збережена і наступного року, запевнив голова облдержадміністрації Микола Палійчук.

Дарина НАЗАРЧУК.

РІВНЕ

105 тисяч гривень хабара щастя не принесли

Факт хабарництва керівником одного із садових товариств, що в селі Новоукраїнка Рівненського району, викрили правоохоронці. Жінка без відома членів товариства вилучила їх із списків, а в подальшому за хабарі сприяла зарахуванню замість вибулих «нових» людей до членів товариства та намагалася сприяти вирішенню питання продажу їм земельних ділянок. «Погоріла» пані після отримання хабара у сумі 105 тисяч гривень за надання у користування двох земельних ділянок площею 0,12 гектара. Проти неї прокуратора Рівненської області порушила кримінальну справу за ознаками злочину, передбаченого ч. 2 статті 368 Кримінального кодексу України.

Олександра ЮРКОВА.

Акція підпорядкована одній меті: за всяку ціну витіснити фірму з ринку надання послуг населенню

Лех Валенса: «В Європі Польща та Україна повинні говорити на свій лад, але однією мовою»

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Лех Валенса належить до тих небагатьох видатних постатей сучасності, які, фактично, стали легендами ще за життя. Лідер безсмертної «Солідарності», лауреат Нобелівської премії миру, перший президент демократичної Польщі — це неповний перелік титулів людини, яка й сьогодні продовжує відігравати значну роль у політичному житті не лише Польщі, але й цілого світу. Своїми думками про життя, плани на майбутнє, глобальні проблеми та українсько-польські відносини напередодні визначної дати — 25-річчя отримання Нобелівської премії — Лех Валенса поділився в ексклюзивному інтерв'ю власному кореспондентові Укрінформу.

— Пане Президенте, багато людей знають про Ваші численні заслуги та внесок у демократичні перетворення в Європі у 80—90 роках XX століття. А чим живе і про що думає багаторічний лідер Польщі сьогодні?

— Дійсно, я цілком задоволений тим, що Польща і весь наш регіон здійснили великі зміни. На наше покоління припала неймовірна річ: значними, надзвичайними, солідарними зусиллями ми змінили реальність, трансформували «обличчя землі», що нас багато років закликав зробити Іван Павло II. Однак сьогодні я не тільки радію, але й переживаю за те, що не все вдалося втілити в життя: інколи не вистачало сил, а часом і можливостей. Ми, поляки, українці і інші народи, заплатили за зміни значним коштом. Тоді ми зіткнулися з проблемами, про які раніше й не здогадувалися, зокрема, з безробіттям та бідністю. З іншого боку, в цей час перед нами відкрилися можливості, про які до цього ми й не могли мріяти. Тому сьогодні ми не маємо права змарнувати наданого нам шансу.

— Цього року Ви перенесли операцію на серці. Як Ви почуваєтеся сьогодні, чи не перешкоджає стан здоров'я активному способу життя, який Ви ведете?

— Почуваюся, як новонароджений. Звичайно, намагаюся бути більш уважним до себе, однак інколи забуваю, що мені вже не тридцять. Хоча, коли інколи переглядаю програми моїх поїздок, то це виглядає, швидше, як подорожі молоді.

— Інститут Леха Валенси з приводу 25-річниці вручення Вам Нобелівської премії організовує урочистість, на яку запрошені багато відомих людей з цілого світу. Чим для Вас є ця нагорода?

— Скажу таким чином: ця нагорода гарантувала мені життя у прямому та переносному значенні. У 80-х роках траплялися різні випадки, і лише згодом я збагнув, що моє життя було під загрозою. Усе обійшлося, хоча не знаю, як це все могло закінчитися. Комуністи не могли дозволити ліквідувати нобелівського лауреата, оскільки у цей період я вже перебував на очах у всього світу. І так відбувається й сьогодні: через 25 років моє запрошення приймають «великі світу цього». Радію, хоча й не приписую цієї заслуги собі, а скоріше намагаюся віддячити цим святкуванням світові за тодішню підтримку. Хочу з цими «великими головами» дискутувати про майбутнє, замислюватися, чи сьогодні маємо шанс на таку солідарність.

(У ході дводенного відзначення вручення Нобелівської премії у Гданську відбудеться конференція, під час якої учасники з цілого світу вестимуть діалог на теми європейської та світової безпеки, протистояння глобальним викликам сучасності тощо — **Укрінформ**).

— У вересні Ви відзначили своє 65-річчя. Це досить символічна дата, яка, можливо, передбачає проведення аналізу того, що вдалося досягнути в житті до цього часу. З цієї точки зору, як Ви оцінюєте — що реалізовано, а що ні?

— Як на одне життя, мені вдалося досить багато. Навіть, якщо й можна було б щось зробити краще, то не здійснив би, оскільки у тих умовах я обирав оптимальні рішення і вірив, що мене веде Провидіння.

— Через кілька років Польща увійде до спільної монетарної зони євро. У цьому контексті, у польському суспільстві вже сьогодні ведуться дебати, обличчя яких великих поляків мають шанс з'явитися на монетах. Серед запропонованих кандидатур є і Ваша персона. Чи погодитеся Ви на це?

— Кожен має у собі трохи гонору. Я погодився б, але за умови, що це буде не один цент, а один євро. Але не я вирішуватиму це і на постаменти не пнуся.

— Недавно у Польщі видано контроверсійну книжку «СБ і Лех Валенса. Доповнення до біографії». Чи можете прокоментувати її зміст?

— Це не книжка про моє минуле. Це пасквіль на мою тему, однак не про мене. Мені навіть шкода коментувати, бо її автори не історики, а істерики. Вони не надають жодних аргументів, жодних важливих документів, і небагато людей їм повірили. Ця книжка припадає пилом на полицях книгарень, натомість моя — «Дорога до правди» продається набагато краще, до речі, — рекомендую.

— Свого часу Ви були одним із лідерів політичної боротьби проти комунізму. З цього часу багато змінилося. Що, на Вашу думку, сьогодні становить загрозу безпеці регіону та світу?

— Це те, що сьогодні одночасно є і нашим найбільшим цивілізаційним шансом — глобалізація. Вона дає великі можливості, про які раніше світ і не здогадувався, однак її необхідно наповнити розумним змістом та інструментарієм управління. Без цього глобалізація буде найбільшою загрозою цивілізаційного розвитку з усіма її проявами: тероризмом, бідністю, голодом, хворобами.

— Як, на Вашу думку, останні події на Кавказі вплинули на політичну ситуацію у регіоні та світі? Чи реакція світової спільноти була адекватною ситуації, що склалася?

— Ця реакція демонструє, якою важливою є солідарність. Її потрібно демонструвати і нею керуватися, і одночасно робити це у єдності й взаєморозумінні з іншими країнами регіону. Сьогодні ми ще краще розуміємо, що європейська інтеграція є важливою.

— У 2006 році у Сінтрі (Португалія) відбулося засідання міністрів оборони країн НАТО й України. В інтерв'ю для Укрінформу Ви відзначили, що Україна потрібна Європі «як добре здоров'я». Чи Ви й надалі так вважаєте?

— Неодмінно, сьогодні я навіть більше переконаний у цьому. Не уявляю собі об'єднаної Європи без наших братів-українців. Ми вам потрібні, а ви нам ще більше.

— Як пан Президент оцінює політичне майбутнє України? Якими, на Вашу думку, є європейські та євроатлантичні шанси України?

— Так інколи виглядає наука демократії. Часом вона є бридкою, але це завжди наука. Важливо не втрачати з поля зору найважливіших цілей і національних інтересів. У Польщі ми мали, і все ще маємо, багато проблем. На порозі свободи я змушений був поділити нашу єдність на плюралізм і демократію. З болем у серці я розділив нашу монополію «Солідарності», щоб не змінювати однією монополію іншу. Такий тоді був етап демократії. Найважливіше, що у цей період ми мали чіткі цілі — ЄС та НАТО, оскільки, щодо цих питань, практично ніхто не сперечався. Ми сварилися навіть із друзями, однак у тематиці європейської та євроатлантичної інтеграції у нас завжди була згода. В Україні це також має виглядати схожим чином.

— Як сьогодні Ви оцінюєте нинішній рівень польсько-українських відносин? Чи у національних інтересах Польщі подальше підтримання України у її прагненні інтегруватися в європейські структури?

— Завжди можна сказати, що повинно бути краще, і над цим необхідно працювати. Допоможе нам у цьому чемпіонат Європи з футболу. Хороші і взірцеві відносини добре формувати в економічній та культурній співпраці. Наші країни мають поглиблювати стосунки, і в Європі Польща та Україна повинні говорити на свій лад, але однією мовою.

— Чим, на Вашу думку, сьогодні є Євро-2012 для Польщі та України — великим шансом чи викликом?

— Лише шансом. Щоб досягнути більшого, необхідно ризикувати. Маємо показати світові, на що ми здатні. А здатні ми на багато.

— Кілька років тому президенти України та Польщі виступили зі спільною декларацією, в якій засудили взаємні насильницькі дії на Волині 1943 року. Цього року у Сеймі Польщі з'явився проект постанови, в якому пропонувалося засудити дії УПА проти поляків. Чи необхідно сьогодні знову піднімати таку, досить делікатну, сторінку нашої спільної історії?

— Віддаю перевагу погляду у майбутнє, ніж у минуле. Історія є хорошим учителем життя, однак, вона не може домінувати і впливати на усі процеси сьогодні і завтра. Певні речі необхідно називати власними іменами, але постійне роздирання ран робить їх ще глибшими. Сьогодні потрібно дивитися на світ по-іншому, глобально, згідно з викликами нової епохи. Мусимо у ній бути разом і шукати спільні шанси, поважаючи, звичайно, історію один одного.

Розмову вів Юрій БАНАХЕВИЧ (Укрінформ).

Громадянином можеш ти не бути, а росіянином — будь ласка

МОЯ ПОЗИЦІЯ

У Держдумі «спекли» поки що напівфабрикат — законопроект про «Карту росіянина». Звичайно, для готового продукту ще потрібен час. Як пояснив кореспонденту УНІАН автор законопроекту, держдумівець Ілля Пономарьов (фракція «Справедлива Росія»), «цього року ухвалити закон про «Карту росіянина» неможливо із суто технічних причин.

Але цього року можливе внесення цього закону: «Якщо раптом з боку адміністрації президента буде палка підтримка, тоді цей закон можна буде провести за півроку. В іншому разі потрібен рік. А якщо підтримки не буде — отже, не судилося»...

«Карту росіянина» задумали насамперед для громадян України. «Ідея цього закону полягає в тому, щоб не чинилися ті дії, що так хворобливо сприймаються будь-якими державами, коли їхні громадяни одержують ще й російське громадянство. Ми хочемо уникнути подвійного громадянства, забороненого законодавством України», — уточнює суть своєї законотворчої ініціативи автор. А щоб «і кози були цілі» — тобто закони сусідньої держави не порушені, і «вовки ситі», бажаючих обзавестися «картами» нагороджують гарантіями всілякої підтримки їхнього «російського єства». Жодні ускладнення у міждержавних відносинах, а депутат-«справедливець» не виключає таких поворотів, не виштовхнуть власників специфічного мандата з російського культурного, освітнього й економічного простору. «Карта» забезпечить їм безперешкодний доступ до «метрополії» навіть тоді, коли потенційно «натовська» Україна відгородить себе візовим шлагбаумом від Росії. Вони завжди зможуть знайти роботу на безмежних просторах Федерації, як це роблять її повноцінні громадяни, а діти власників «карти» завжди зможуть вступити до російських університетів.

У такий спосіб «буде знято корінь проблем» і вольтаж між країнами. Тим паче що процедура ця не обтяжиться біюрократичними заморочками: треба всього-на-всього подати особисту заяву до консульства, в якій зазначити, що відчуваєш себе приналежним до російської культури і що рідна мова — російська. За прогнозами пана Пономарьова, половина населення Півдня та Сходу України виявлять бажання придбати собі «квитки щастя», в Центрі та столиці — близько десяти відсотків, а в західних областях це стане швидше винятком, ніж правилом.

Що ж, ідея ця не нова. Свого часу таку ініціативу запропонувала Польща, щоправда, на відміну від російської «карти», польська передбачає конкретний етнічний принцип, а не абстрактно-розмиту «приналежність до російської культури». Втім, будь-яка ідея в цьому плані викликає сумнів. Як справедливо зауважив політолог Дмитро Видрін, «чим більше ми віддаємо на сторону якимсь картам, тим менше залишаємося у власне українському паспорті... Це все одно, що відрізати шматочки українського паспорта і перетворити їх на карти, які гуляють між іншими державами... Або привести аналогію: взяти грошову купюру, відрізати від неї шматочки і сказати: ось за цей купон можна придбати сірники. А ось за цей — сіль... Якщо піде «карта» поляка, росіянина, угорця, румуна, словака, тоді від українського паспорта не залишиться нічого...» А саме він, як відомо, повинен бути основним документом громадянина України, гарантом його прав і захисту.

На жаль, його цілісність і бентежить наших сусідів, якщо не вдалося розколоти країну подвійним громадянством, гру намагаються перекроїти новою «козирною картою», «паспортизацією» України як завгодно, але не по-українські.

Можна, звичайно, обуритися несвідомістю співвітчизників, які з готовністю кинуться на принадливий гачок гарантій. Але мені особисто їх шкода. Якщо врахувати розміри безробіття в сусідній країні, ще більшу ніж у нас «доступність» до навчання у вищих навчальних закладах, можна лише поспівчувати тим, хто одержить зі своїм рідним «русским» рівні умови з більшістю громадян РФ.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

ОГОЛОШЕННЯ

ЗАТ "СК "Континент" повідомляє, що поліси обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів серії ВВ номери:

0965071, 0965072, 0965073, 0965074, 0965075, 0965076, 0965077, 0965078, 0965079, 0965080, 0965081, 0965082, 0965083, 0965084, 0965085, 0965086, 0965087, 0965088, 0965089, 0965090, 0965095, 0965096, 0967452, 0967466, 0967472, 0967482, 0967483, 0967489, 0967491, 0967497, 0965001, 0965002, 0965004, 0965005, 0965016, 0965018, 0965019, 0965020, 0965045, 0965046, 0965047, 0965048, 0965049, 0965050, 0965350, 0965281, 0965282, 0965283, 0965284, 0965285, 0965286, 0965287, 0965288, 0965289, 0965290, 0965291, 0965292, 0965293, 0965294, 0965295, 0965296, 0965297, 0965298, 0965299, 0965300, 0965301, 0965302, 0965303, 0965304, 0965305, 0965306, 0965307, 0965308, 0965309, 0965310, 0965311, 0965312, 0965313, 0965314, 0965334, 0965335, 0965336, 0965337, 0965338, 0965339, 0965340, 0965341, 0965342, 0965343, 0965344, 0965345, 0965346, 0965347, 0965348, 0965349, 0965507, 0965510, 0965514, 0965525, 0965538, 0965543, 0969307, 0969311, 0969323, 0969331, 0969342, 0969348, 0969350, 0970443, 0970444, 0970445, 0968069, 0967626, 0965403, 0965410, 0965412, 0965428, 0965429, 0965435 в кількості 119 шт.,

Та спеціальний державний знак Стікер серії СУ номери:
640534, 640844, 640857, 640858, 640859, 640860, 640861, 640862, 640863, 640864, 640865, 640866, 640867, 640868, 640869, 640870, 640871, 640880, 640881, 640883. 640903, 640904, 640905, 640923, 640925, 640926, 640929, 640934, 640935, 640936, 640937, 640940, 640943, 640944, 640945, 640948, 640979, 640980, 640981, 641023, 641059, 641068, 641094, 641121, 641222, 641250, 641254, 641255, 641257, 641258, 641260, 641269, 641475, 641479, 641501, 641502, 641528, 641540, 641545, 641549, 641551, 641559, 641560, 641568, 641571, 641575, 641583, 641589, 641600, 641683, 641691, 641692, 641693, 641697, 641722, 641797, 641831,
641595, 641593, 640706, 640689, 540686, 640680

Та Серії СК номери:
422699, 422700, 422701, 422702, 422703, 422705, 422707, 422708, 422751, 422752, 422753, 422754, 422755, 422756, 422757, 422758, 422759, 422760, 422761, 422762, 422763, 422764, 422765, 422766, 422767, 422768, 422769, 422770, 422771, 422772, 422773, 422774, 422775, 422776, 422791, 422815, 722834, 422835, 422836, 422837, 422838, 722839, 422840, 422843, 422847, 422902, 422908, 422915, 422916, 422917, 422936, 422937, 422939, 422945, 576029, 576030, 576031, 576032, 576033, 576034, 576035, 576036, 576037, 576038, 576039, 576040, 576041, 576042, 576043, 576044, 576045, 576046, 576047, 576048, 576049, 576050, 576052, 576053, 576054, 576055, 576057, 576058, 576059, 576060, 576061, 576064, 576067, 576068, 576072, 576073, 576074, 576075, 576076, 576088, 576090, 576099, 576100, 576232, 576245, 576246, 576247, 576248, 576249, 576250, 576251, 576268, 576282, 576310, 576315, 576321, 576322, 576398, 576399, 576400, 576401, 576403, 576404, 576405, 576406, 576407, 576408, 576409, 576410, 576411, 576412, 576413, 576414, 576415, 576416, 576417, 576418, 576421, 576422, 576423, 576424, 576425, 576426, 576427, 576428, 576429, 576432, 576433, 576434, 576435, 576454, 576495, 576496, 576497, 576500, 576517, 576522, 576524, 576540, 576542, 576543, 576547, 576751, 576752, 576763, 576772, 576773, 576779, 576803, 576807, 576816, 576817, 576818, 576824, 576839, 576840, 576910, 576912, 576952, 576953, 576955, 576960, 576961, 576962, 576964, 576965, 576966, 576967, 576968, 576969, 576980, 576993, 576995, 576998, 577028, 577029, 577030, 577032, 577033, 577067, 577077, 577118, 577275, 577276, 577277, 577281, 577336, 577337, 577338, 577626, 577635, 577762, 577777, 577790, 577791, 577792, 577793, 577794, 577795, 577796, 577857, 577902, 577944, 577950, 375119, 375120, 375131, 375132, 375133, 375134, 375143, 375556, 375596, 375597, 375772, 375773, 375866, 375875, 375878, в кількості 316 шт.

Вважати загубленими.

Ухвалою Господарського суду Закарпатської області (88000, Закарпатська область, м. Ужгород, вул. Коцюбинського, 2/а) від 04.11.2008 р. по справі № 16/177 порушено провадження у справі про банкрутство щодо наступного підприємства:

Відкритого акціонерного товариства «Ужгородський млин» (Закарпатська область, м. Ужгород, вул. Мукачівська, 71, код ЄДРПОУ 00954082). Розпорядник майна: арбітражний керуючий Ракушинець Андрій Андрашович (м. Ужгород, вул. Богомольця, б. 12, кв. 59, ліцензія АВ № 158243 від 19.09.2006 року). Заяви кредиторів та заяви осіб, які бажають взяти участь у санації боржника приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування даного оголошення.

ЗАКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО "КРЕДИТ ЄВРОПА БАНК" (надалі - "Банк"), зареєстроване у відповідності до законодавства України, юридична адреса якого: 03150, м. Київ, вул. Червоноармійська, 77А, ідентифікаційний код: 34576883, в особі Голови Правління Ціхангіра Мете Аліна, який діє на підставі Статуту Банку, цим повідомленням інформує про скасування від 01 грудня 2008 року довіреностей № 2627/03 від 22 липня 2008 року та № 2628/03 від 22 липня 2008 року та № 2627/03 від 21 липня 2008 року на ім'я Іванюка Сергія Кузьмича, а також довіреностей № 2628/03 від 22 липня 2008 року та №№ 2627/03 від 22 липня 2008 року та № 2628/03 від 21 липня 2008 року на ім'я Сітька Миколи Івановича.

Ухвалою Господарського суду Дніпропетровської області (49600, вул. Куйбишева, 1-А, м. Дніпропетровськ) від 20.10.2008 р. порушено провадження у справі № Б24/331-08 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Техпроектсільгоспбудсервіс» (ЄДРПОУ 35497609; 49000, пл. Червона, 5-А, м. Дніпропетровськ, р/р № 26006060146365 в КБ «ПриватБанк», МФО 305299), введено процедуру розпорядження майном боржника, розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Глядченка Володимира Миколайовича, ліцензія АБ № 176094 (49000, пр. Кірова, 96/13, м. Дніпропетровськ).

Постановою господарського суду Сумської області (40030, м. Суми, пр-т Шевченка, 18/1) від 20.11.2008 р. по справі № 4/148-08 Товариство з обмеженою відповідальністю «Авалон» (40030, м. Суми, вул. Рибалко, 2, код 32462856, р/р 26003055000513 в СФ КБ «Приватбанк», МФО 337546) визнано банкрутом відповідно до ст. 51 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Сисоєва Олексія Валерійовича (ліцензія серії АБ № 176146 від 28.07.2005 р., адреса: м. Суми, вул. Петропавлівська, 74, к. 49А).

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Вінницької області (21036, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) від 16.10.2008 р. по справі № 5/231-08 було визнано банкрутом комунальне підприємство «Рахнянсько-лісовий сільський комбінат комунального господарства» (код ЄДРПОУ 32075040, Вінницька обл., Шаргородський р-н, с. Рахни-Лісові, вул. Макаренка, 36) та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено ДПІ у Шаргородському районі (23500, вул. Леніна, 256, м. Шаргород, Вінницької області).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва від 19.11.2008 по справі № 44/380-б товариство з обмеженою відповідальністю «ВЕК ЛТД» (01015, м. Київ, вул. Панфіловців, б.1, ЄДРПОУ 35265573) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру та призначено ліквідатором ТОВ «АВ компанія». Претензії кредиторів приймаються за адресою: 03115, м. Київ, п/в 115, а/с 72.

Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення інформує про зміни в оголошенні про конкурс на отримання ліцензії, опублікованому в газеті "Голос України" 15.10.2008 року:

У порядковому номері 41 частини "Радіочастоти мовлення без обмеження територіальної категорії мовлення" (Ізюм 103,7 МГц) замість слова "Одеська" слід читати "Харківська".

Господарський суд Миколаївської області Постановами:

— від 18 листопада 2008 року (справа № 5/502/08) визнав банкрутом та розпочав ліквідаційну процедуру Товариства з обмеженою відповідальністю «ІНДУСТРІАЛЬНИЙ ЕТАЛОН», ЄДРПОУ 35786765, м. Миколаїв, пр. Героїв Сталінграду, 91, офіс 212;

— від 18 листопада 2008 року (справа № 5/503/08) визнав банкрутом та розпочав ліквідаційну процедуру Товариства з обмеженою відповідальністю «ІЗОКВАН», ЄДРПОУ 35889658, м. Миколаїв, пр. Героїв Сталінграду, 91, офіс 104;

— від 18 листопада 2008 року (справа № 5/512/08) визнав банкрутом та розпочав ліквідаційну процедуру Приватного підприємства «ЧЕНЛІ-ЮГ», ЄДРПОУ 34851691, м. Миколаїв, вул. Ізмаїльська, 34.

Ліквідатором призначено Томашевського О. О. (ліцензія Державного департаменту з питань банкрутства АВ № 158229), м. Миколаїв, вул. Робоча, 7, офіс 72, к. т. (0512) 44-72-27.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

Господарський суд міста Києва (01030, м. Київ, вул. Богдана Хмельницького, 44-б) Постановою по справі № 24/403-б від 23.10.2008 року визнав банкрутом приватне підприємство «СХІД-ІНВЕСТ» (м. Київ, Залізничне шосе, 1; код ЄДРПОУ 32492644, р/р 26006301000602 в ВАТ «НК БАНК» в м. Києві, МФО 322432) і відкриває ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Товариство з обмеженою відповідальністю «ЮСО-КОМПЛЕКТ ПОСТАВКА», код ЄДРПОУ 33634378, р/р 26006056100515 в Філії «Київсіті» «Приват Банк» в м. Києві МФО 380775, яке знаходиться: м. Київ, проспект Павла Тичини, буд. 20.

Кредитори протягом місяця після опублікування даного оголошення можуть звернутись із заявою про визнання кредитором по справі до господарського суду м. Києва.

Господарський суд міста Києва (01030, м. Київ, вул. Богдана Хмельницького, 44-б) Постановою по справі № 24/412-б від 23.10.2008 року визнав банкрутом приватне підприємство «Кредо-Інвест» (адреса: 01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, буд. 31/27 А; код ЄДРПОУ 32596835, р/р 26001154301 в АБ «АвтоЗАЗбанк» в м. Києві, МФО 320940), і відкриває ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Товариство з обмеженою відповідальністю «ЮСО-КОМПЛЕКТ ПОСТАВКА», код ЄДРПОУ 33634378, р/р № 26006056100515 в Філії «Київсіті» «Приват Банк» в м. Києві МФО 380775, яке знаходиться: м. Київ, проспект Тичини, буд. 20.

Кредитори протягом місяця після опублікування даного оголошення можуть звернутись із заявою про визнання кредитором по справі до господарського суду м. Києва.

Господарський суд міста Києва (01030, м, Київ, вул. Богдана Хмельницького, 44-б) Постановою по справі № 24/410-б від 23.10.2008 року визнав банкрутом приватне підприємство «ПОСТФОРМ» (адреса: 01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, буд. 31/27 літера А; код ЄДРПОУ 32622073), р/р 26002301000606 в ВАТ «НК БАНК» в м. Києві, МФО 322432, і відкриває ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Товариство з обмеженою відповідальністю «КОМПАНІЯ ТЕК ПЛЮС», код ЄДРПОУ 35122648, 03124, яке знаходиться: м. Київ, вул. Миколи Василенка, буд 7-А.; р/р 26008301000611 в ВАТ «НК БАНК» у м. Києві МФО 322432.

Кредитори протягом місяця після опублікування даного оголошення можуть звернутись із заявою про визнання кредитором по справі до господарського суду м. Києва.

Постановою Господарського суду м. Києва від 19.11.2008 по справі № 44/346-б товариство з обмеженою відповідальністю «Альбіон» (03680, м. Київ, вул. Боженка, б. 31, ЄДРПОУ 32404286) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру та призначено ліквідатором ТОВ «Оілтех». Претензії кредиторів приймаються за адресою: 03115, м. Київ, п/в 115, а/с 72.

Постановою Господарського суду м. Києва від 18.11.2008 по справі № 44/401-б товариство з обмеженою відповідальністю «ЦТПВ, ЛТД» (01015, м. Київ, вул. Панфіловців, б. 1, ЄДРПОУ 35633659) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру та призначено ліквідатором ТОВ «Строй-тех-ресурс». Претензії кредиторів приймаються за адресою: 03115, м. Київ, п/в 115, а/с 72.

Товариство з обмеженою відповідальністю «Хімбуд-3» (м. Шостка, вул. Леніна, 55. Тел./факс (8-05449) 4-72-37) повідомляє про анулювання ліцензії серія АВ № 103379 від 27 березня 2006 р. на здійснення господарської діяльності.

Постановою господарського суду Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1а) від 25.11.2008 р. по справі № Б29/267-08 Комунальне підрядне спеціалізоване ремонтно-будівельне підприємство № 6 50096, Дніпропетровська область, м. Кривий Ріг, вул. Кропивницького, 61А, код ЄДРПОУ 20248363. Р/р 26002315064001 в Криворізькій філії «Приватбанк», МФО 305750, визнано банкрутом, відкрита ліквідаційна процедура. Ліквідатором призначено Лукашука Миколу Васильовича, ліцензія АБ № 271537, 50051, м. Кривий Ріг, а/с 2558, 80677215794. Кредитори мають право заявляти свої грошові вимоги до боржника, що ліквідується, протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Господарський суд Донецької області (юридична адреса: 83408, м. Донецьк, вул. Артема, 157) Ухвалою від 27.10.2008 р. (дата введення мораторію) порушив справу № 5/143Б про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «АТТ - моторс» (м. Донецьк, вул. Університетська, 100а; р/р 26009301660795 в філії «Путіловське відділення Промінвестбанку» м. Донецьк, МФО 334914, код ЄДРПОУ: 32496251). Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Карпенко Андрія Анатолійовича (85400, м. Селидове, Донецької області, вул. Дубініна, 6; ліцензія серії АВ № 307267, видана Державним Департаментом з питань банкрутства 24.02.2007 року). Претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Ухвалою Господарського суду Одеської області від 08 вересня 2008 року (справа № 24/71-08-3377) за заявою Відкритого Акціонерного товариства Комерційний Банк «Хрещатик» в особі Одеської . філії порушено провадження у справі про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «АВТОТРАНСПОРТНЕ ПІДПРИЄМСТВО АВТОТРАНСЕКСПРЕС» (місцезнаходження: 65005, м. Одеса, вул. Бугаївська, буд. 21, ідентифікаційний код за ЄДРПОУ 34801017, р/р 260051201111 в Одеській філії ВАТ КБ «Хрещатик» МФО 388324, код за ЄДРПОУ 26384162). Розпорядником майна боржника призначено арбітражного керуючого Дарієнко В. Д. (ліцензія серії АБ № 271772 від 04.04.2006 року).

Адреса суду: 65119 м. Одеса, проспект Шевченка, 29, зал 432, суддя Оборотова О. Ю.

Господарським судом Львівської області (79014, м. Львів, вул. Личаківська, 128) 25.11.2008 р. у справі № 33/235 визнано Товариство з обмеженою відповідальністю «Бориславський м'ясокомбінат» (82300, Львівська область, м. Борислав, вул. Братів Лисиків, 4; код ЄДРПОУ 32863878, розрахунковий рахунок № 26003301451407 у «Відділенні Промінвестбанку в м. Борислав, Львівської області», МФО 325406) банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Михайлюка Ростислава Юліановича (ліцензія Державного департаменту з питань банкрутства Міністерства економіки України серія АВ № 307378 від 29.03.2007 р., який проживає за адресою: 79014, м. Львів, вул. Козланюка, буд. 2, кв. 7). Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду міста Києва про визнання відсутнього боржника банкрутом від 15.10.2008 р. по Справі № 49/236-б Товариство з обмеженою відповідальністю «БОМОНД АЗС» (03039, м. Київ, просп. Червонозоряний, 123, код 21664201) визнано банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Рибіна Дениса Юрійовича (м. Київ, вул. Феодосійська, 4, кв. 172, ліцензія Державного Департаменту з питань банкрутства серії АВ № 347172 від 29.08.2007 р., дата прийняття та номер рішення про видачу ліцензії 25.07.2007 р. № 216-50-17/2127). Претензії приймаються протягом місяця.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 234 (4484)
СУБОТА, 6 ГРУДНЯ 2008

Минуло 130 років від дня народження українського поета Олександра ОЛЕСЯ

11–14 грудня в Національній філармонії відбудеться V Міжнародний фестиваль гітарної музики за участю Ернесто Тамайо, Лоренцо Мікелі та інших майстрів

У НОМЕР

Ріка життя

Харківське видавництво «Клуб сімейного дозвілля» цього року перевидало есеї Пауло Коельйо «Подобно реке/Подібно до ріки». Ця книга видана вже у 22 країнах.

Тут зібрано твори, видані письменником з 1998 до 2005 року в бразильській періодиці. Пауло Коельйо розповідає історії з власного життя або почуті від інших людей. Є також роздуми, які навідували автора на різних «ділянках течії ріки», тобто життя. У цих історіях Коельйо залишається тим мудрецем, якими його знаємо по книгах «Алхімік», «Заїр» та інших.

На початку книжки є чудернацькі висновки автора, зроблені ще на початку 70-х: «Письменник завжди носить окуляри і ходить з нерозчесаним волос-

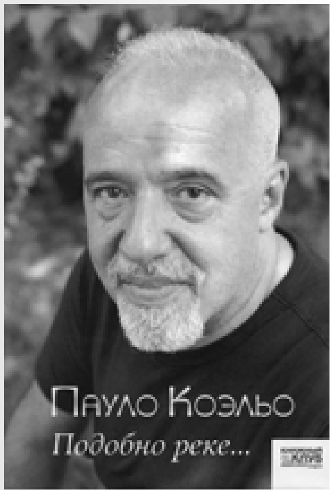

сям. Півжиття злий на увесь світ, а ще півжиття перебуває у депресії. Висловлюється химерно. Зрозуміти письменника може лише інший письменник. Попри це, вони ненавидять одне одного: адже претендують на ті самі вакансії, що історією літератури даються на віки».

Серйозних роздумів тут немало. Як-от про те, що нам важливо спілкуватися, але ми звикли до штучного спілкування, замість того, щоб робити це віч-на-віч. Ця книжка з тих, що після прочитання хочеться змінити себе й цей світ на краще.

Юрій МОСТОВИЙ.

Театр, який ми творимо

Нинішній директор–художній керівник Одеського національного академічного театру опери і балету, заслужений діяч мистецтв України Юрій Петренко **(на знімку)** обіймає цю посаду порівняно нещодавно. У його плани явно не входило почати роботу на новому місці з піару в пресі. Тим більше, що Петренко прийшов у театр, який довго перебував в екстремальних умовах, що не могло не позначитися і на репертуарі, і на трупі.

Інтерв'ю з Юрієм Петренком для «Голосу України» — перше, яке він дав на новій посаді.

— Юріє Олексійовичу, нинішній сезон відкрився дуже гідно. Участь в опері «Кармен» народної артистки України Тетяни Анісімової, безумовно, зробила виставу подією. Зал був повний, в овації тривалими. Чи зможе театр утримати настільки високу планку весь сезон?

— Ми цього прагнемо. Хоча проблем дуже багато. За 12 років реставрації будівлі репертуар різко скоротився. І потрібні готовність трупи до відновлення втраченого, кошти для здійснення цієї програми. І, звичайно, ресурси для постановки нових вистав.

— А який стан трупи сьогодні?

— Кожен артист — натура творча, потребує особливої уваги. А артист, який пережив (як у нашому випадку) багаторічний простій, — тим більше. Для артиста вік має величезне значення. Хтось втратив форму, хтось просто постарів. Але театр не може бути соцзабезом. Він повинен жити, розвиватися. І треба дбайливо, і водночас професійно, і послідовно переборювати проблеми, що існують у трупі.

— Навряд чи людина, якій сказали «твій час минув», повірить, що це було чесно. Люди шукатимуть причини неприємностей не в собі, а у начальстві. Хіба не так?

— Так. Але щоб образ все-таки не було, я і сказав про основний критерій у визначенні творчих можливостей того чи того виконавця: професіоналізм.

— А хіба професіоналізм тих, хто оцінює, бездоганний?

— Думка одного може бути спірною. Але якщо є група сильних і особисто ні в чому не зацікавлених професіоналів — з їхніми висновками сперечатися важко. Перед відкриттям сезону пройшов конкурс на заміщення вакантних посад творчого складу Одеського оперного. У журі конкурсу входили люди з досвідом, авторитетом і щирим бажанням, щоб Одеський національний театр став воістину національним. Нещодавно ми провели атестацію. Проводили її теж висококопрофесійні люди. Достатньо згадати ім'я професора, народної артистки України, завідувачки кафедри сольного співу Одеської музичної академії Галини Поливанової...

Результатом цих важливих для театру подій стала поява у трупі молодих виконавців, вони вже входять у репертуар.

— Повернімося до конкурсу. Якщо не помиляюся, з вами згодні не всі. Наприклад, незалежна профспілка Одеського оперного. Її представники обвинувачують вас мало не в диктаті.

— Так, у зв'язку з моїми, як вони називають, диктаторськими замашками в нашому театрі діє не одна, як усюди, а дві профспілкові організації. Обидві незалежні, якими і належить бути профспілкам. Різниця в тому, що в одній — переважна більшість працівників театру — солісти-вокалісти, танцюристи, артисти оркестру і хору, технічні працівники, всього 480 осіб. А в другій — 16 людей. Першу очолює народна артистка України Людмила Ширина, а другу — заступник начальника машинно-декораційного цеху Віталій Сивоглаз.

— Різниця ще й у тому, що «велика» профспілка мовчить, а «мала», навпаки, виступає.

— «Велика» не мовчать, — люди працюють, і працюють багато.

— Але, крім невдоволення конкурсом, є ще претензії — приміром, не укладено новий колективний договір.

— Щоб укладати договір, який буде виконано, а не просто зафіксовано на папері, потрібно добре розуміти, якими ресурсами володіє чи володітиме театр. Лише в цьому разі адміністрація може гарантувати виконання певних соціальних зобов'язань. Нинішній рік ми взагалі прожили в екстремальних умовах. Рядка в Держбюджеті про фінансування Одеського національного оперного ще немає, а рядка в обласному бюджеті, у зв'язку з присвоєнням театру національного статусу, вже немає.

— І як же ви виживаєте?

— Лише завдяки тому, що голова облради Микола Скорик і голова облдержадміністрації Микола Сердюк не кинули театр напризволяще. Нас продовжує фінансувати область. Але грошей з облбюджету і зароблених самим театром насилу вистачає на виплату зарплати і погашення частини комунальних послуг. Досі вистачало.

— А що за історія з недоробками, допущеними під час реконструкції, і з тим, що в театрі немає фахівців, які можуть обслуговувати нову техніку сцени?

— Це сумна історія. Претензії, пред'явлені нами субпідрядникам, які робили ремонт будівлі, займалися постачанням і установкою обладнання, вилилися в десятки позицій. Кожна — достатньо серйозна. Звідси і запущена в ЗМІ легенда про некваліфікованість нашого персоналу — адже потрібно якось пояснювати, чому нове обладнання виходить з ладу.

— Що ж робити?

— Працювати. Проблеми — все-таки не вирок, а завдання, складне, з багатьма невідомими. Ми його вирішуємо і вирішимо.

— Останнім часом на сцені нашого оперного з великим успіхом виступали гастролери. А як справи з репертуаром самого театру?

— Якщо театр хоче бути театром, а не прокатною площадкою, він не може жити за рахунок гастролерів. Так, у спектаклях можуть брати участь прославлені співаки або танцівники, спектаклі можуть ставити запрошені диригенти і режисери. Але головне — це має бути наш репертуар. Незважаючи на колосальні труднощі, ми відновили цього року «Бал-Маскарад» Верді, «Богему» Пучіні, «Лючію ді Ламмермур» Доніцетті. Відбулася прем'єра «Лускунчика» Чайковського. Солісти-вокалісти працюють над партіями «Соломії» Ріхарда Штрауса. Є домовленість з великим режисером Романом Віктюком про постановку цієї вистави в нашому театрі.

— І є точна дата прем'єри?

— Поки що немає. Чому? Опера — настільки велике, настільки і дороге мистецтво. Якщо немає фінансування з держбюджету, важко говорити про дати. Але ми шукаємо гроші і, запевняю, знайдемо.

— Спонсорів і раніше знайти було нелегко, а вже зараз час для швидкого творчого прориву не дуже підходящий.

— Виходить, не буде так швидко, як хотілося б. Я взагалі не дуже вірю, що в театральному мистецтві щось дуже швидке може бути якісним. Але в чому впевнений, так це в тому, що в Одеського національного академічного театру опери і балету (відтворюю повне найменування, бо в кожному слові є дуже важливий і глибокий зміст) — блискуче майбутнє. Просто тому, що не може бути інакше. Наше завдання — зробити все можливе і неможливе, щоб це майбутнє наблизити.

Андрій НІКІШИН.

Одеса.

Фестиваль короля рушників

Уже вчотирнадцяте фестивальні крила несуть у небесах над Україною кролевецькі рушники.

Раніше літературно-мистецький фестиваль «Кролевецькі рушники» був всеукраїнський, а в останні два роки — міжнародний. Він збирає кращі таланти слова і музики, запального танцю і прикладного мистецтва з України, Росії, Білорусі, Молдови, Голландії, Німеччини, Китаю.

Незмінним головою журі є народна артистка України Євдокія Колесник. «Батько» фестивалю — голова оргкомітету, поет-земляк Михайло Шевченко, а «мати» —начальник відділу культури і туризму Кролевецької райдержадміністрації Валентина Зєнченко. З їхньої ініціативи стартувало це всенародне свято.

Підтримуваний керівництвом району, обласною та центральною владою, фестиваль набирав сил, здобував дедалі більше прихильників. Цього року тільки молодіжний конкурс пісенної творчості солістів-вокалістів, ансамблів «Мелодії вічності» налічував понад вісімдесят учасників.

На фестивалі міцніють і місцеві аматори. Як-от народні колективи районного Будинку культури — вокальне тріо «Пісенне джерело», гурт «Мальви», ансамбль «Леді Імпульс», хореографічна студія «Фламінго», ансамбль «Зорі» (керівник — поет і композитор Надія Данченко, с. Червоний Ранок).

Щоразу дивують невичерпні таланти ужиткового мистецтва, яке представлено широкою палітрою творчості, виставки художніх творів, місцевих і зарубіжних (Голландія, Німеччина) художників. І, звичайно, виставки рушників, серед яких королем завжди є кролевецький рушник.

На білому полотні червоними нитками закодовано традиції Кролевеччини й усього українства. Кількастолітня історія кролевецького рушника була непростою, але завжди він відроджувався і набирав нової краси та сили. Щоразу учасники фестивалю віддають шану Тарасу Шевченку, який не раз бував у Кролевці, й саме тут замовив рушники собі на весілля.

Різноплановим і різножанровим (від глибинно-народної творчості до модерного мистецтва) був фестиваль. Щороку по його завершенні присвоюється найдостойнішій із учасниць звання «Берегиня фестивалю». Ними були Євдокія Колесник, Надія Добриднь, дует «Горлиця», Валентина Зєнченко, Валентина Степова, Ольга Чубарєва, Наталія Май, Надія Данченко, тріо «Пісенне джерело», Ніна Гнатюк, Анжеліка Вербицька, Лідія Михайленко, Ольга Стожок.

А подвижників-аграріїв, які допомагають в організації фестивалю, нагороджують дипломами, грамотами, цінними подарунками.

Вітаючи учасників, гостей та кролевчан, представники владних структур області й району та інші почесні гості висловлювали надію, що фестиваль житиме, попри труднощі, які можуть складатися на його шляху.

У ці дні відбулася ще одна подія — створено громадську організацію «Земляки Кролевеччини», мета якої — сприяння розвитку рідного краю, підвищення його авторитету в країні. Почесним головою обрано академіка АПН України Василя Кременя, його заступниками — поета Михайла Шевченка та віцепрезидента українсько-британського ЗАТ з іноземними інвестиціями «ВЕКО» Юрія Жаркова. Ініціаторами створення такої організації стали голова районної ради ветеранів, Почесний громадянин Кролевця Іван Балабон та підприємець Олександр Наумов за підтримки місцевих органів влади.

Таїса ШЕЙНА.

Кролевець
Сумської області.

Маестро Мірус

З 80 літ життя — 50 на заньківчанській сцені!

Його життя таке багате на подарунки долі, а ще більше — на випробування, що неможливо було, вітаючи Бориса Міруса з 80–літтям, не створити спектакль. Його так і привітали — виставою за сторінками його долі. І хоча ці сторінки могли збудити море сліз, все одно глядачі посміхалися.

Й подумалося: те, що цей 80-річний чоловік справляє враження кремезного красеня, — не випадковість. Вісім років таборів, каторжна праця, знущання і голод не зламали його, а загартували, і, хоч як це дивно, зростили акторський талант. Мене завжди дивувало: люди, чия доля обпалена страшною несправедливістю, часто бувають добріші, благородніші і (найбільша загадка!) молодші за своїх однолітків.

Борис Мірус потрапив до театру ім. Марії Заньковецької вісімнадцятирічним, прийшов вступати в театральну студію. Сільський хлопець не знав і слова такого — «етюд», однак запропоновану ситуацію «розіграв» так, що всі повірили в його міцний, дарований Богом талант. Вже невдовзі вийшов на сцену. Зірвав шалені оплески і отримав «преблагосклонність» влади, дарунок — гіпсового (тоді ще живого) Сталіна. Його запрошують вчитися до Києва. І вже через тиждень хапають на вулиці енкаведисти. Вирок для двадцятирічного хлопця, що марив сценою і нічого, крім неї, не бачив, — десять років таборів за антидержавну діяльність і зв'язки з ОУН-УПА...

Заньківчани прийняли Богдана Міруса 1957-го року назад в свою сім'ю. Варто згадати, що лише за чотири роки — з 1945 до 1949 року — з театру «вибули» 22 особи. З них до театру повернувся лише Мірус. Утім, серед заньківчан, що пройшли сталінські «таборові університети», були ще двоє — Олександр Гринько і Богдан Кох. Тому ювілей Бориса Міруса для театру значною мірою — знакова подія.

Хоча кожна людина може приміряти до себе це 80-ліття і сказати: якщо ти отак само першим будеш жартувати з себе, народним артистом, якщо однаково охоче гратимеш і головні, й другорядні ролі — ти збережеш творче горіння до 80 років. Якщо в будь-якому товаристві через п'ять хвилин ставатимеш душею компанії — у 80 літ тобі, як Мірусу, хором кричатимуть «Ні!», якщо ти захочеш піти з колективу.

Лариса Кадирова, яка колись була партнеркою Бориса Міруса по сцені, каже: «Він ніколи не вносив чвари в те, що зближує людей, ворожнечі в те, що примирює. Життя навчило? Батьки? Була я в хаті, в якій виростав Борис, говорила з його матір'ю, пила чай із суницями і розуміла, звідки його природа. Розуміла, що рідне, українське починається з матері, хати, Чорткова, Львова, Галичини...»

Одразу після повернення з таборів режисер Борис Тягно залучив його до роботи в «Гамлеті». А далі було понад 150 ролей. І хоч би де грав — жодного разу не зфальшивив. Його дивовижна природність і чисті барви найкращих ролей закарбувалися в історії українського театру.

486 разів Мірус виходив на сцену в образі Майора у «Дамах і гусарах» і отримував найвищі нагороди на всесоюзних оглядах. Його Пузир у «Хазяїні» не викликав огиди, хіба що іронію. Пузир був могутня і трагічна постать. Мірус переживав драму Хазяїна щиро і сповна.

...Його голос гримить з прохідної театру, і всі враз усміхаються: «Мірус іде!». А ось він мовчки так примружить очі, й усі розуміють — знає щось таке про життя, що нам рано знати! Мірус і на сцені під час ювілею мружив очі, отримуючи грамоти та інші папери (жодного вартісного подарунка від влади чи офіційної громадськості — лише від друзів!).

...Можливо, це навіть добре, що ходить він на роботу пішки. Львів'яни бачать його й думають: бач, 80, а спина рівна, як ниточка, а голову високо тримає!

Треба ж, щоб хтось нас учив триматися твердо, дивитися просто в очі й ніколи не фальшивити.

Ірина ЄГОРОВА.

Фото Тараса ВАЛЬКА.

ФОТОФАКТ

Днями у Колонній залі Національної філармонії ім. М. В. Лисенка відбувся чудовий ювілейний вечір художнього керівника квартету баяністів цієї установи, доцента Національної музичної академії, народного артиста України Сергія Грінченка, присвячений 55-річчю від дня його народження і 35-річчя творчої діяльності.

Фото Анатолія СЕЛЕНТІЯ.

Дует двох солістів

Такою можна вважати нову книгу «Два береги» миколаївських поетів Володимира Пучкова та Дмитра Креміня.

..Оцим людцям давно чужі
Не тільки мова українська,
Та наші діти, та старі,
Які майбутнє будували...
Чиновні душі, упирі,
Многопартійні Феодали!
Та доки в нас із-під знамен
Горить свободи дух і ген,
І грає марш козацьку славу, —
То з нас чиновний многочлен
У сірій масі без імен
Не поглузує на забаву.

Це — з вірша «Похвальне слово укрчиновнику», надрукованого у досить незвичайній книзі. Її недавно презентували в Миколаєві автори — головний редактор міської газети «Вечерний Николаев» Володимир Пучков і заступник головного редактора обласної газети «Рідне Прибужжя» Дмитро Кремінь.

Вірш Д. Креміня «Похвальне слово укрчиновнику» з'явився на світ після того, як один сановний миколаївський чиновник гримав у своєму кабінеті на журналістів «Рідного Прибужжя», серед яких був і Дмитро Дмитрович. Найбільше поета вразило, що можновладець широко уживав ненормативну лексику, незважаючи на присутність жінки. От і народився вірш.

Но мой народ — такой народ:
Для глупых — дураком зовется.
От ясных зорь и тихих вод
И мой народ еще вернется.
И — казаком или мужиком —
Не стану я писать в газете
О кабинете с мудаком
И президентом на портрете...

Так закінчується у перекладі В. Пучкова цей вірш, що увійшов до нової збірки. Вона незвичайна — містить вірші двох поетів трьома мовами. Україномовного Креміня переклав на російську Пучков, і навпаки. А обох друзі переклали на англійську. Книга видана накладом дві тисячі примірників, називається «Два берега//Два береги\\Two Banks».

Це перша у Миколаєві спроба представити поезію у різних мовних вимірах. І то не випадково: місто Миколаїв говорить російською, а область — україномовна. Щодо англійської, то Пучков і Кремінь сподіваються, що й на неї читач знайдеться. Адже нова книжка вже поповнила Бібліотеку Королівського університету у Стокгольмі, Бібліотеку української літератури у Москві, Центр підготовки космонавтів в Зоряному містечку. Книга також успішно презентована на Міжнародному Волошинському фестивалі поезії «Коктебель-2008» і в московському Центрі «Російське зарубіжжя».

Наталя АБРАМОВА.

Ушанували Гомера Гуцульщини

У селі Криворівні Верховинського району широко відзначили 120–річчя з дня народження відомого польського письменника, дослідника фольклору, уродженця Прикарпаття Станіслава Вінценза (1888—1971). Тут відкрито кімнату–музей. А наші та польські науковці провели міжнародну конференцію «Станіслав Вінценз — Гомер Гуцульщини».

Глибока шана гуцулів до польського письменника пояснюється тим, що він жив у цих краях, добре знав життя горян, захоплювався їхньою міфологією, волелюбною вдачею і описав все це у багатотомнику «На високій полонині». Цей твір називають сагою про гуцулів.

Станіслав Вінценз народився поблизу Коломиї у селі Слободі Рунгурській (тепер Слобода), куди в кінці XVIII ст. емігрували з Франції його предки. Дитинство письменника минуло у Криворівні, де на нього найбільший вплив мала няня — гуцулка Палагна. Після закінчення Коломийської гімназії навчався у Віденському університеті, де в 1914 р. захистив докторську дисертацію на тему «Філософія релігії Гегеля». У 1936 році у Варшаві вийшла перша книжка багатотомної епопеї про Гуцульщину «На високій полонині» («Правда старовіку», «Нові часи», «Барвінковий вінок»). Ім'я Вінценза одразу стало відоме на західноукраїнських землях.

Станіслав Вінценз був знайомий з Іваном Франком, якого щиро шанував. У 1936 році біля садиби батька у Слободі-Рунгурській він спорудив на власні кошти пам'ятник Франкові. Там був напис українською і польською мовами: «Вірою в силу духа. Пам'яті д-ра Івана Франка, сина цієї землі». Під час війни мармурову таблицю знищили. Тепер вона відновлена. Вінценз писав, що його призначення — «відкривати світові барви та історію Гуцульської Верховини».

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Вічно красивий Красаускас

У Донецькому художньому музеї зберігаються роботи литовського «шістдесятника»

Зустріч із Айсте Красаускайте, донькою видатного литовського художника Статіса Красаускаса, відбулася в Донецьку під час Тижня литовської культури. Гостя із Вільнюса показала слайд-шоу з роботами свого батька, відомого графіка, чия творчість знайома середньому і старшому поколінням усього пострадянського простору. А директор Донецького художнього музею Галина Чумак повідомила, що в галереї зберігаються дванадцять робіт литовського митця.

Статіс Красаускас був шістдесятником, серед його друзів — Роберт Рождественський, Василь Аксьонов, Булат Окуджава. Художник ілюстрував поему Межелайтіса «Людина», за яку поет отримав Ленінську премію. Однак нині ці ілюстрації нагадують не про «нову людину комунізму», а про надії «шістдесятників» на відродження гуманістичних цінностей. Графіка Красаускаса зараз сприймається як модерн. Витонченість ліній, молодість, краса, любов — його роботи не можуть на хвилювати.

Донька митця розповіла, що батько був талановитим у всьому: встановив 32 республіканські рекорди із плавання, співав в опері, знімався в кіно. Сучасники дивувалися: такий сильний, міцний чоловік, а його мистецтво по-жіночому ніжне. За спогадами Айсте, батько був красивим, душевним, чуйним. Помер у 1977 році, йому було лише 47. Донька — автор статей і упорядник книг про батька, організатор виставок Статіса Красаускаса в різних країнах. Поділилася Айсте Красаускайте і планами створення музею творчості батька.

Завідувачка відділу міжнародних відносин і європейських справ Міністерства культури Литовської Республіки Дайва Дапшене розповіла, як вирішуються в країні проблеми культури. Хоча євроінтеграція багато в чому позитивно вплинула на суспільство, клопоту в митців вистачає. Як і в Україні: недостатнє фінансування, важко з виданням книг, мало меценатів. Під час Тижня литовської культури донечани доторкнулися до надбань країни, столиця якої — Вільнюс — в 2009 році буде культурною столицею об'єднаної Європи. В рамках Тижня, що проводиться за підтримки Почесного консульства Литовської Республіки в Донецьку та Центру студій Європейської інтеграції, пройшли творчий вечір виконавиці романсів Любові Назаренко, вечір органної музики у виконанні Довіле Савіцкайте, персональна виставка художниці Юргіти Бразюнене та вистава «Дюймовочка» литовського театру «Леле».

Світлана КУДРЯВЦЕВА.

КУРІНЬ

№ 234 (4484) СУБОТА, 6 ГРУДНЯ 2008

7 грудня в Україні хмарно з проясненнями, місцями невеликі опади. Вітер південно–західний, західний, 5—10 м/с. Температура вночі 2—8° тепла, вдень 7—13° тепла, на заході 4—9° тепла; у Криму вночі 6—11°, вдень 14—19°, в Карпатах уночі та вдень 0—3° тепла.

ЦЬОГО ДНЯ, 6 ГРУДНЯ

❒ 1673. Помер французький інженер Гійом Левассер де Боплан. Збудував на Україні фортецю Кодак, кілька замків, склав «Опис України». ❒ 1903. Народився композитор і диригент Микола Колесса. Шевченківський лауреат. ❒ 1913. Народився Микола Амосов, хірург-кардіолог, багаторічний керівник Інституту серцево-судинної хірургії в Києві. ❒ 1917. Проголошення незалежності Фінляндії. ❒ 1919. Розпочався I Зимовий похід армії УНР.

КАРИКАТУРИСТ ПРОДОВЖУЄ ТЕМУ

Фото Андрія КОЦЮБИНСЬКОГО.

Мал. Вадима СИМИНОГИ.

ТЕЗИ Й АНТИТЕЗИ

☞ ***Найкращу пам'ять мають кредитори, найгіршу — їхні боржники.***

☞ ***Прибічник залежності і рабства себе бачить тираном і рабовласником.***

☞ ***Шахрай — герой нашого часу, а чесний — всього лише дурень усіх епох.***

☞ ***Недолік націоналістів: Батьківщину більше люблять, ніж патріотів.***

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

Кажуть...
Якщо раніше Партію регіонів називали «Донами», то після створення коаліції з БЮТ їх уже називатимуть «Піддонами»!

АНКЕТА

Чи вмієте ви сміятися?

1. Чи може людина солідного віку стрибати у гречку? Так — 0 балів. Ні — 1.
2. Чи порушують правила «дорожнього руху» нардепи у Верховній Раді? Так — 1. Ні — 0.
3. Чи знаєте ви, що будь-яка наша влада втратила розум, честь і совість перед своїм народом? Так — 1. Ні — 0.
4. Чи даєте ви дулю державі, якщо вона приколюється з вас? Так — 1. Ні — 0.
5. Чи вірите обіцянкам глави уряду? Так — 0. Ні — 1.
6. Чи симпатичний та розумний, на вашу думку, Нестор Шуфрич? Так — 1. Ні — 0.
7. Чи будете вмикати телевізор, якщо з екрана зникне реклама? Так — 1. Ні — 0.
8. Чи подобається «тактовність» пані Герман тоді, коли вона примушує замовкнути опонента? Так — 0. Ні — 1.
9. Якби сьогодні повторилася «помаранчева революція», чи поїдете до столиці по теплий одяг та валянки? Так — 0. Ні — 1.
10. Чи сидітимуть бандити і злодії в тюрмах? Так — 0. Ні — 1.
11. Чи померла ваша віра у світле майбутнє? Так — 1. Ні — 0.
12. Чи ви й далі вірите, що депутат — слуга народу? Так — 0. Ні — 1.
13. Чи вірите ви, що зі вступом до ЄС кілограм «Лікарської» коштуватиме 2 грн. 20 коп.? Так — 0. Ні — 1.

А тепер підрахуйте суму балів. Якщо набрали 0, то від сміху ви не луснете і вас чекає радісне та безтурботне пролетарське життя на «многая літа».

Якщо набрали 1 чи більше, то ви дуже добрі та довірливі і ваша любов до влади безмежна. Або ж ви дуже багата людина і доля народу вам до лампочки!

ДОШКА ПОШАНИ

Кого нагадує Голохвастов?

Володимир Ар'єв, «Народна самооборона»:
— «Наша Україна» нагадує мені стару дівку, яка не складе собі ціни. Поведінка Проні Прокопівни від політики.
Від чергового:
— *Все правильно. Але якщо про це говорить пан Голохвастов, то краще б уже мовчав!*

Пан, приємний у всіх відношеннях

Валерій Коновалюк, Партія регіонів:
— В особистих розмовах з Януковичем я казав, що він найкраща кандидатура на посаду спікера...
Від чергового:
— *А він вам відповів, що ви найприємніша кандидатура для особистих розмов на державні теми.*

Невідповідальна відповідальність

Леонід Черновецький, міський голова Києва (про ціни на проїзд):
— Я вам скажу, це Зінченко мені підсунув тарифи. Він несе за них повну відповідальність.
Від чергового:
— *От який нехороший і невідповідальний Зінченко! Може, він і вас нам підсунув?!.*

Кризова секунда

Володимир Литвин (про коаліцію ПР і БЮТ):
— Ну, як так, непримиренні опоненти, які підкидали взаємні звинувачення, що вони в одну секунду крадуть 60 доларів, а тепер раптом разом красти муть...
Від чергового:
— *...Але в умовах кризи одна секунда коштуватиме вже 120 доларів.*

Де собака заритий...

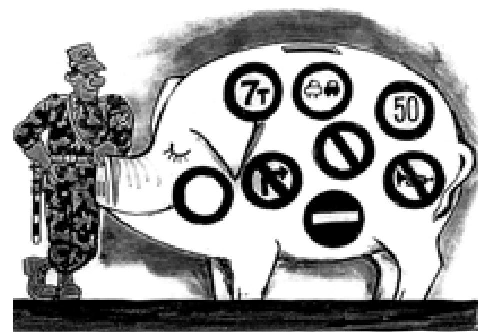

Юрій Луценко, міністр внутрішніх справ:
— Дуже часто затримані посилаються на знайомства з багатьма людьми, починаючи з Папи Римського і закінчуючи бджолами Президента.
Від чергового:
— *Зазвичай, коли мене затримують, кажу, що я — особистий дресирувальник собаки Луценка. І знаєте, це спрацьовує...*

Тазиком по ситуації

Ксенія Ляпіна, НУНС:
— Регіонали прикидаються мідним тазиком і кажуть, що не несуть відповідальності за ситуацію.
Від чергового:
— *Ви хотіли сказати «прикидаються шлангом», а мідним тазиком вони накриють усю нашу ситуацію...*

Золото і його альтернатива

Вадим Колесніченко, Партія регіонів:
— У міфології був такий цар, від дотику якого все перетворювалося на золото. В Ющенка все перетворюється на альтернативу золоту — те, що корови видають для удобрювання полів.
Від чергового:
— *Треба краще знати міфологію! Той міфічний цар погано скінчив: не зміг вибратися зі свого золота. А з «альтернативи» вибратися все-таки можна, золотий ви наш...*

Без тата зять — нуль

Леонід Кучма, колишній Президент України:
— Що ми можемо вийти на ринок ЄС з високотехнологічною продукцією? Так у нас її нема. Сільське господарство — так нас туди не пускають, і не скоро пустять. А Росія торік обнулила наші поставки по м'ясу, молоку, і ми відразу відчули: без Росії ми — нуль.
Від чергового:
— *Тільки вашому зятю Вікторові Пінчуку і пощастило! Без Росії — і стільки нулів!*

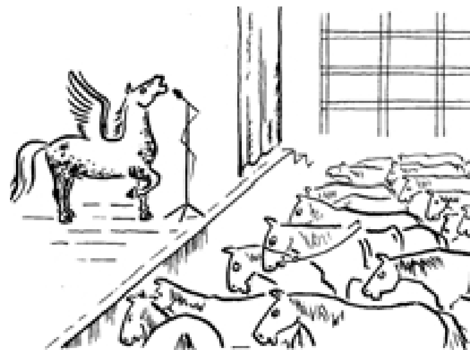

Мал. Миколи КАПУСТИ, Володимира ВАСЬКОВЦЕВА, Василя ФЛЬОРКА, Вадима СИМИНОГИ.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

▸ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
▸ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
▸ Рукописів не повертаємо.
▸ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
▸ При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.
ⓟ Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.
Передплатна ціна на 2008 рік: для фізичних осіб — 6,00 грн. та 4,00 грн., для підприємств і організацій — 20,00 грн на місяць.
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 161000.

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.
Зам. 3153

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»